R.L. STINE
12
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
Nu te aștepta la distracție...
doar la fantome!
rao
PLAJA BÎNTUITĂ

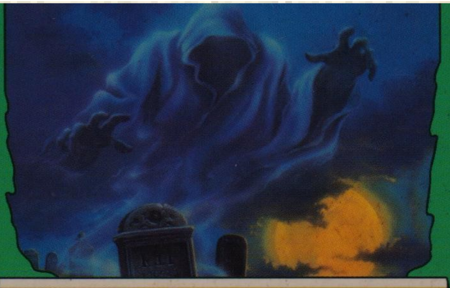

Jerry și Terri sînt doi frați din New Jersey
care își petrec vacanța de vară în căsuța
de la malul mării a unor rude din New England.
Niște copii ciudați le spun că, de sute de ani,
locurile sînt bîntuite de o fantomă.
O fantomă care trăiește în adîncul peșterii.
Dar ei nu le dau crezare, spunîndu-și că nu sînt
decît niște... povești de-ale copiilor.
Chiar așa să fie?
Căci tocmai au găsit numele lor scrise
pe niște cruci în cimitir.

Cititorule, ia seama: o să mori de spaimă!

rao
rao international publishing company

ISBN (10) 973-576-955-7
ISBN (13) 978-973-576-955-0

9 789735 769550
www.rao.ro
www.raobooks.com

R. L. STINE

Goosebumps

Cărţile care-ţi dau fiori

PLAJA BÂNTUITĂ

Traducere din limba engleză:
DIANA DRĂGĂNESCU

Editura RAO
Colecţia RAO pentru copii
Bucureşti, 2006

ISBN (10) 973–576–955–7
ISBN (13) 978–973–576–955–0

Titlul original:

GOOSEBUMPS ® #12
Ghost Beach
Copyright © 1994, Scholastic Inc.

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: iulie 2019.

1

Nu-mi mai aduceam aminte cum ajunseserăm în cimitir.

Îmi aminteam doar că se întunecase cerul – şi noi ne aflam acolo.

Eu şi sora mea, Terri, ne plimbam printre şiruri de pietre funerare vechi şi strâmbe, ale căror crăpături fuseseră invadate de licheni. Deşi eram în plină vară, se aşternuse o ceaţă cenuşie şi se făcuse răcoare.

Am început să tremur şi mi-am încheiat nasturii la haină.

— Terri, aşteaptă! am strigat eu.

O luase înainte, ca de obicei. Îi plăceau la nebunie cimitirele.

— Unde eşti? am zbierat eu.

O căutam din priviri prin ceaţa cenuşie. Desluşeam conturul siluetei ei în faţa mea, oprindu-se la fiecare câteva secunde, pentru a mai examina o nouă piatră funerară.

Am citit inscripţia de pe piatra funerară înclinată, care se afla lângă picioarele mele:

6

în amintirea lui John, fiul lui Daniel şi al Sarei Knapp, mort la 25 martie 1766, în vârstă de 12 ani şi 22 de zile.

„Groaznic”, am gândit eu. Băiatul acela era aproape de-o vârstă cu mine când a murit. Eu împlineam doisprezece ani în februarie. Tot în aceeaşi lună, Terri împlinea şi ea unsprezece ani.

Am iuţit pasul. Un vânt aspm mătura totul în cale. O căutam pe sora mea printre şirurile de morminte vechi. Dispăruse în ceaţa deasă.

— Terri, unde eşti? am strigat eu.

Vocea ei pluti prin aer.

— Sunt aici, Jerry.

— Unde?

Îmi croiam drum printre frunze şi valuri de pâclă. În jurul meu, vântul se învolbura.

De undeva de-aproape răsună un urlet prelung şi grav.
— Probabil că e vreun câine, am murmurat eu.
Copacii îşi legănau frunzele deasupra mea. M-am înfiorat.
— Je-rry…
Vocea lui Terri se auzea de parcă s-ar fi aflat la kilometri distanţă.
Am înaintat puţin, apoi m-am izbit de o piatră funerară mai înaltă.
— Terri, aşteaptă! Stai!
Şi din nou s-a auzit urletul acela prelung.

7

— Te îndrepţi în direcţia greşită, strigă Terri. Sunt chiar aici.
— Grozav! Mii de mulţumiri, am mormăit eu. Nu puteam să am şi eu o soră căreia să-i placă baseball-ul în locul expediţiilor prin cimitirele părăsite?
Vântul se înteţi. Un vârtej de frunze şi praf mă izbi în faţă. Am închis ochii strâns.
Când i-am deschis, am zărit-o pe Terri stând ghemuită peste un mic mormânt.
— Nu te mişca! i-am strigat. Vin acum.
Am luat-o printre pietrele funerare şi am ajuns lângă ea.
— Se întunecă, i-am zis. Să mergem.
M-am întors şi am făcut un pas înainte – dar ceva mă prinse de gleznă.
Am ţipat şi am încercat să mă eliberez. Dar se încleştă şi mai tare.
O mână. Ridicându-se din ţărâna de lângă mormânt.
Am scos un ţipăt asurzitor. Terri ţipă şi ea.
Mi-am smucit piciorul şi m-am eliberat
— Fugi! ţipă Terri.
Dar eu alergam deja.
În timp ce eu şi Terri ne poticneam prin iarba jilavă, mâini verzi apăreau din morminte. *Poc! Poc! Poc! Zbang! Zbang!*
Mâinile se înălţau. Se întindeau după noi. Se repezeau la gleznele noastre.
Am sărit spre stânga. *Poc!* M-am înclinat spre dreapta. *Zbang!*

— Fugi, Terri, fugi! i-am strigat surorii mele. Ţine-ţi genunchii sus!

Îi auzeam tenişii izbind pământul în spatele meu. Apoi am auzit ţipătul ei îngrozit.

— Jerry, m-au prins!

M-am întors icnind. Două mâini mari şi verzi îi cuprinseseră gleznele.

Am înmărmurit văzând cum se zbate sora mea.

— Jerry, ajută-mă! Nu-mi dau drumul!

Am tras adânc aer în piept şi am plonjat spre ea.

— Apucă-te de mine! i-am sugerat, întinzându-mi braţele către ea.

Am lovit cu piciorul mâinile care o prinseseră. Am lovit cu toată puterea. Dar nu se clintiră, n-o eliberară.

— Nu... nu pot să mă mişc! se văicări Terri. Ţărâna de sub picioarele mele părea că se mişcă.

M-am uitat în jos şi am văzut o sumedenie de mâini ţâşnind din pământ.

O smuceam pe Teni de mijloc.

— Mişcă-te! am zbierat eu frenetic.

— Nu pot!

— Ba da, poţi! Trebuie să poţi!

— Ooo...!!! am scâncit când două mâini mă apucară de glezne.

Acum mă prinseseră şi pe mine.

Nu mai era nicio scăpare.

2

— Jerry, care-i problema? întrebă Terri.

Am clipit. Terri stătea lângă mine pe o fâşie de plajă stâncoasă. M-am holbat la întinderea calmă a oceanului din faţa noastră şi am scuturat din cap.

— Oau! Asta chiar că a fost ciudat! am murmurat eu. Îmi aminteam un coşmar pe care l-am avut acum vreo câteva

luni.

Terri se încruntă.

— Şi de ce tocmai acum?

— Era despre un cimitir, i-am explicat eu.

M-am întors şi am aruncat o privire înspre micul cimitir părăsit, pe care abia-l descoperiseră la marginea pădurii de pin din spatele nostru.

— În visul meu se făcea că din pământ ieşeau mâini verzi care ne apucau de glezne.

— Ce scârbos! zise Terri.

Îşi dădu la o parte bretonul ei castaniu-închis. Semănăm unul cu altul – doar că Terri avea câţiva centimetri în plus faţă de mine. Acelaşi păr castaniu, tuns scurt, aceiaşi pistrui pe nas şi aceiaşi ochi căprui.

10

Cu o singură diferenţă – Terri făcea nişte gropiţe adânci în obraji atunci când zâmbea, iar eu nu. Slavă Domnului!

Ne-am plimbat pe malul oceanului preţ de câteva minute. De-a lungul coastei se întindeau pini crescuţi la întâmplare şi bolovani abrupţi şi cenuşii.

— Poate că ţi-ai adus aminte visul acela pentru că eşti agitat, zise Terri gânditoare. Ştii tu, pentru că vei fi departe de casă o lună întreagă.

— Poate că da, am consimţit eu. Niciodată n-am mai fost plecaţi atâta timp. Dar ce ni se poate întâmpla aici? Brad şi Agatha sunt extraordinari!

Brad Sadler este un văr de-al nostru îndepărtat. Mai bine zis, *antic* şi îndepărtat. Tata spunea că Brad şi soţia sa, Agatha, erau bătrâni încă de pe vremea când era *el* copil!

Dar erau simpatici şi foarte plini de energie, în ciuda vârstei lor. Aşa că, atunci când ne-au invitat să petrecem ultima lună de vară la New England, în căsuţa lor de la malul mării, Terri şi cu mine am acceptat fără să stăm pe gânduri. Era excelent – mai ales că nu aveam altă opţiune în afara apartamentului nostru mult prea puţin spaţios şi înăbuşitor din New Jersey.

Sosiserăm cu trenul în dimineaţa aceea. Brad şi Agatha ne aşteptaseră pe peron şi ne aduseseră cu maşina, de-a lungul

pădurii de pin până la căsuţă.

După ce am despachetat şi am luat prânzul – castroane pline de supă de peşte cu legume – Agatha ne-a zis:

11

— Şi acum, copii, ce-ar fi să vă duceţi să aruncaţi o privire prin împrejurimi. Sunt o mulţime de lucruri de explorat.

Aşa că, iată-ne cercetând împrejurimile. Terri mă apucă de braţ.

— Hei, ce-ar fi să ne întoarcem şi să explorăm cimitirul acela micuţ! propuse ea.

— Ştiu şi eu…

Coşmarul încă-mi persista în minte.

— Ei, haide! îţi promit eu că n-o să dăm peste nicio mână verde. Şi pun pariu c-o să găsesc nişte pietre funerare excelente pentru colecţia mea de inscripţii.

Tem adoră să exploreze cimitire vechi. De fapt, e înnebunită după tot felul de lucruri înfricoşătoare. Citeşte cărţi de groază cu grămada. Iar partea cea mai ciudată e că citeşte întotdeauna ultimul capitol încă de la început

Terri trebuie să rezolve întotdeauna misterul. Nu suportă să nu ştie finalul.

Sora mea are o sumedenie de pasiuni, dar copierea inscripţiilor de pe morminte este una dintre cele mai ciudate. Pune o hârtie de orez peste inscripţia de pe piatra funerară şi apoi haşurează inscripţia pe hârtie cu un creion cerat special.

— Hei, aşteptă! am strigat după ea.

Dar Terri alerga deja pe plajă către cimitir.

— Haide, Jerry! îmi strigă ea. Nu fi laş!

Am urmat-o pe plajă, şi apoi în pădurea micuţă. Mirosea a pin proaspăt. Cimitirul era chiar la intrare,

12

înconjurat de un zid dărăpănat de piatră. Ne-am strecurat înăuntru prin spărtura din zid.

Terri începu să cerceteze pietrele funerare.

— Oau, unele dintre ele sunt foarte vechi, mă informă ea. Fii atent la asta!

Îmi arătă o lespede mică. Pe frontispiciu era gravat un craniu cu aripi de-o parte şi de alta.

— E un cap de mort, îmi explică sora mea. Un străvechi simbol puritan. Înspăimântător, nu?

Citi inscripţia:

— „Aici se odihneşte domnul John Sadler, plecat dintre noi la 18 martie 1642, în al treizeci şi optulea an de viaţă.”

— Sadler. Ca şi noi, am zis eu. Oau, mă întreb dacă suntem rude.

Am făcut rapid nişte calcule.

— Dacă suntem rude, atunci John Sadler este stră-stră-stră-stră-ceva de-al nostru. A murit acum mai bine de trei sute cincizeci de ani.

Terri cerceta deja alte inscripţii.

— Uite una din 1647 şi alta din 1652. Nu cred că am inscripţii atât de vechi.

Dispăru în spatele unei lespezi înalte.

Deja ştiam unde *ne* vom petrece luna. Totuşi, mi se cam acrise de cimitire.

— Haide! Hai să explorăm plaja, nu vrei?

M-am uitat de jur-împrejur după Teni.

— Terri, unde te-ai dus?

M-am îndreptat către lespedea înaltă.

Nu era aici.

13

— Terri!

Briza oceanului scutura ramurile pinilor deasupra noastră.

— Terri, termină cu prosteala!

Am mai făcut câţiva paşi.

— Doar ştii că nu-mi plac glumele astea, am avertizat-o eu.

Capul lui Terri se ivi de după o piatră funerară cam la trei metri distanţă.

— De ce? Ţi-e frică?

Nu-mi plăcea rânjetul de pe faţa ei.

— Cui? Mie? i-am răspuns eu. Niciodată!

Terri se ridică.

— Bine, laşule! Dar să ştii că mâine mă întorc.

M-a urmat spre ieşirea din cimitir şi apoi de-a lungul ţărmului stâncos.

— Mă întreb ce-o fi aici jos, am zis eu urmând linia ţărmului.

— O, priveşte!

Terri se opri să culeagă o floricică sălbatică, galben cu alb, care înflorise între doi bolovani.

— Untul-pământului, zise ea. Ciudat nume pentru o floare sălbatică, nu?

— Foarte! am încuviinţat eu.

Pasiunea Numărul Doi a lui Terri Sadler – florile sălbatice. Îi place să le adune şi apoi să le pună la presat într-o chestie ciudată din carton căreia îi spune „presa de plante”.

Terri se încruntă.

— *Acum* ce mai e?

14

— Ne tot oprim din loc în loc. Vreau să mergem să explorăm. Agatha zicea că e o plajă mică prin apropiere unde putem înota dacă vrem.

— Bine, bine, zise ea dându-şi peste cap ochii căprui.

Ne-am târât cu greu, până am dat peste o plajă mică nisipoasă. De fapt, era mai mult stâncoasă decât nisipoasă. Uitându-mă în zare, am observat un dig din piatră întinzându-se în ocean.

— Mă întreb la ce foloseşte chestia aia, zise Terri.

— Împiedică eroziunea plajei, i-am explicat eu.

Eram pe punctul de a-mi continua explicaţiile referitoare la eroziunea plajei, când Terri izbucni:

— Jerry, priveşte! Acolo sus! strigă ea.

Şi-mi arătă o movilă înaltă de stânci, deasupra digului. La adăpostul stâncilor, în vârful unui terasament, se căsca o peşteră adâncă şi întunecoasă.

— Hai, să ne căţărăm acolo sus să explorăm! strigă Terri nerăbdătoare.

— Nu, stai!

Mi-am amintit ce îmi spuseseră mama şi tata în dimineaţa aceea, înainte să ne urcăm în tren: „Fii cu ochii pe Terri şi ai grijă să nu se lase dusă de val”.

— Ar putea fi periculos, i-am zis eu. La urma urmei, eu sunt fratele mai mare. Şi eu sunt mai înţelept.

Se strâmbă.

— Scuteşte-mă, mormăi ea.

Tem se îndreptă spre peşteră.

— Măcar, hai s-o vedem mai de-aproape. Putem să-i întrebăm mai târziu pe Brad şi pe Agatha dacă e periculos să ne aventurăm sau nu.

15

Eram în spatele ei.

— Da, de parcă boşorogii de nouăzeci de ani merg vreodată în expediţii prin peşteri.

Pe măsură ce ne apropiam, îmi dădeam seama că era o peşteră grozavă. Nu mai văzusem una la fel de mare decât într-o revistă pentru cercetaşi.

— Mă întreb dacă locuieşte cineva aici, zise Terri încântată. Ştii, un fel de pustnic al plajei.

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— U-uu!

Câteodată Terri e atât de toantă. Adică, dacă ai locui într-o peşteră şi ai auzi pe cineva ţipând: „U-uu!”, ai răspunde înapoi?

— U-uu! făcu sora mea din nou.

— Hai să mergem! am îndemnat-o eu.

Apoi, dinăuntrul peşterii, un şuierat prelung şi grav străbătu aerul.

Ne-am uitat iar unul la celălalt

— Oau! Ce-a fost asta? zise Terţi în şoaptă. O bufiiiţă?

Am înghiţit în sec.

— Nu cred. Bufniţele dorm ziua.

Sunetul se auzi din nou. Un şuierat prelung, venind din adâncul peşterii.

Ne uitarăm unul la celălalt. Ce putea fi? Un lup? Un coiot?

— Probabil că Brad şi Agatha se întreabă pe unde om fi, zise Terri în şoaptă. Poate că ar trebui să mergem.

— Da, aşa e.

16

Am dat să plec. Dar m-am oprit când am auzit un fâlfâit de aripi. Dinăuntrul peşterii. Se înteţea.

Mi-am pus mâinile pavăză la ochii şi am scrutat cerul.

— Nu!

Am prins-o pe Terri de braţ în secunda în care o umbră trecu pe deasupra – un liliac uriaş se năpusti spre noi, cu ochii roşii scânteietori, cu dinţii ascuţiţi sclipind, şi şuierând în timp ce ataca.

3

Liliacul se năpusti în picaj. Trecu atât de aproape de noi, încât îi simţirăm bătaia aripilor.

Tem şi cu mine ne-am lăsat la pământ. Mi-am acoperit capul cu mâinile.

Inima îmi bătea atât de tare, încât nu mai auzeam fâlfâitul aripilor.

— Hei, unde s-a dus? am auzit-o strigând pe Teni.

Am deschis ochii. Vedeam liliacul urcând în văzduh. L-am privit coborând şi înclinându-se în depărtare. Apoi, dintr-odată începu să se rotească nebuneşte.

Se prăbuşi pe stâncile din apropiere. Îi vedeam aripa neagră fluturându-i neputincioasă în briză.

M-am ridicat încet cu inima încă bubuindu-mi în piept.

— Oare ce l-a doborât? am întrebat cu voce tremurătoare.

M-am îndreptat spre el.

Terri mă trase înapoi.

— Stai deoparte! Liliecii îţi pot da rabie, nu ştii?

18

— N-o să mă apropii atât de mult, i-am spus. Vreau doar să-l văd mai bine. N-am mai văzut niciodată un liliac de-aproape.

Cred că se poate spune – pe bună dreptate – că pasiunea mea este ştiinţa. Îmi place să studiez animalele.

— Mamă, fii atentă! am exclamat eu, escaladând mormanul de bolovani netezi şi cenuşii.

— Ai grijă, Jerry, mă preveni Terţi. Dacă o să iei rabie, dau de belea.

— Mda, mulţumesc pentru preocupare, am mormăit eu sarcastic.

M-am oprit la trei metri de liliac.

— Oau! Nu pot să cred! am ţipat.

Am auzit-o pe Terri izbucnind în râs.

Nu era un liliac. Era un zmeu.

Mă holbam neîncrezător. Ochii aceia roşii care păruseră atât de ameninţători erau pictaţi pe hârtie! Una dintre aripi se sfâşiase, în momentul în care se izbise de stânci.

Ne-am aplecat să examinăm rămăşiţele.

— Aveţi grijă! Muşcă! se auzi din spatele nostru o voce de băiat.

Ne-am dat speriaţi în lături. M-am întors şi am văzut un băiat de vârsta noastră căţărat pe o stâncă înaltă. Ţinea în mână un mosor de sfoară.

— Ha! ha! Ce glumă bună! zise Terri sarcastică.

Băiatul rânji, dar nu răspunse. Se apropie. Am observat că avea pistrui pe nas şi păr castaniu la fel ca al meu. Se întoarse către stânci şi strigă:

19

— Puteţi ieşi acum.

Doi copii se căţărară pe stânci: o fată de vârsta noastră şi un băieţel de vreo cinci ani. Băieţelul avea părut blond-deschis, ochii albaştri şi urechile clăpăuge. Părul fetei era roşcat şi îl ţinea strâns în cozi. Toţi trei aveau pistrui pe nas.

— Sunteţi rude? îi întrebă Terri.

Băiatul mai înalt, cel care apăruse primul, dădu din cap.

— Da. Suntem din familia Sadler. Eu sunt Sam. Ea e Louisa. Iar el este Nat.

— Oau! am zis eu. Şi pe noi ne cheamă tot Sadler.

Terri şi cu mine ne-am prezentat

Sam nu părea deloc impresionat.

— Sunt o mulţime de familii Sadler pe-aici, bolborosi el.

Ne holbam unii la alţii. Nu păreau prea prietenoşi. Dar Sam m-a luat prin surprindere atunci când m-a întrebat dacă nu

vreau să aruncăm cu pietricelele în apă.
L-am urmat pe Sam pe malul apei.
— Locuiţi prin zonă? întrebă Terri.
Louisa dădu din cap.
— Dar *voi* ce căutaţi pe-aici? întrebă ea. Părea neîncrezătoare.
— Am venit o lună în vizită la verii noştri, le zise Terri. Şi pe ei îi cheamă tot Sadler. Locuiesc în căsuţa de dincolo de far. Îi cunoaşteţi?
— Sigur că da, zise Louisa fără să zâmbească. E un orăşel mic. Toată lumea se cunoaşte cu toată lumea.

20

Am găsit o piatră netedă şi am aruncat-o de-a lungul apei. A sărit de trei ori. Destul de bine.
— Voi cum vă distraţi pe-aici? i-am întrebat eu.
Louisa îmi răspunse cu privirea aţintită asupra apei.
— Culegem afine, ne jucăm, venim aici jos la apă.
Se întoarse spre mine.
— De ce? Voi ce-aţi făcut astăzi?
— Până acum, nimic. De-abia am ajuns aici, i-am spus eu.
Am zâmbit.
— Cu excepţia faptului că am fost atacaţi de un zmeu.
Râseră.
— Eu o să copiez inscripţiile de pe pietrele funerare şi o să strâng flori sălbatice, zise Terri.
— Prin pădure se găsesc nişte flori foarte frumoase, îi spuse Louisa.
L-am privit pe Sam cum aruncă o pietricică de-a lungul apei. Pietricica sări de şapte ori.
Se întoarse spre mine şi zâmbi satisfăcut.
— Repetiţia e mama învăţăturii.
— E greu să faci asta într-un apartament de bloc, am mormăit eu.
— Ăă? zise Sam.
— Locuim în Hoboken, i-am explicat eu. În New Jersey. Nu există oceane în clădirea noastră.
Terri arătă cu degetul spre grotă.

— Mergeţi vreodată să exploraţi locul acela? întrebă ea.

21

Lui Nat i se tăie răsuflarea, iar Sam şi Louisa rămaseră mască.

— Glumeşti? icni ea.

— Nu ne apropiem niciodată de locul acela, zise încet Sam, uitându-se la sora sa.

— Niciodată? întrebă Teni.

Cei trei clătinară din cap.

— Dar de ce? întrebă Teni. Ce-i aşa mare scofală?

— Chiar aşa? i-am chestionat şi eu. De ce nu vă apropiaţi de grotă?

Louisa căscă ochii mari.

— Credeţi în fantome? întrebă ea.

4

— Să credem în fantome? în niciun caz! spuse Teni.

Eu mi-am ţinut gura. Ştiam că se presupune că nu există fantome. Dar dacă oamenii de ştiinţă se înşelau?

În toată lumea există atâtea poveşti cu fantome, încât te întrebi cum de *nu* există fantome?

Poate de-aia mă sperii câteodată când mă aflu în vreun loc ciudat Eu *cred* în fantome. Dar n-o să recunosc niciodată una ca asta în faţa lui Terri. Ea e întotdeauna atât de raţională. Ar iâde de mine toată viaţa!

Cei trei fraţi Sadler se apropiară unii de alţii.

— Pe bune. *Voi* chiar credeţi în fantome? întrebă Terri.

Louisa făcu un pas înainte.

— După ce o să te apropii de grotă s-ar putea să te răzgândeşti, zise ea cu o privire aspră.

— Vrei să spui că sunt fantome acolo? am întrebat-o eu. Ce fac? Apar noaptea?

Louisa era pe punctul de a-mi răspunde, dar Sam o întrerupse.

23

— E timpul să mergem, zise el împingându-i de la spate pe sora şi pe fratele lui.

— Hei, aşteaptă! i-am strigat eu. Vrem să auzim despre fantome.

Dar ei continuau să se îndepărteze de noi. Îl vedeam pe Sam râstindu-se furios la Louisa. Probabil că se supărase fiindcă ea pomenise de fantome.

Dispărură pe plajă.

Apoi, dinăuntrul grotei, auzirăm din nou acel şuierat prelung şi grav.

Teni se uită la mine.

— E vântul, i-am zis eu

De fapt, nici eu nu credeam ce ziceam. Şi nici Terri.

— Ce-ar fi să-i întrebăm pe Brad şi Agatha ce-i cu grota asta? i-am propus eu.

— Bună idee! zise Tem.

Până şi *ea* părea un pic speriată acum.

Brad şi Agatha nu locuiau prea departe de grotă. Căsuţa lor solitară era cocoţată undeva la marginea pădurii de pin, cu vederea spre far.

Am alergat spre uşa grea din lemn şi am deschis-o icnind. M-am uitat prin salonaşul de la intrare. Căsuţa cea veche scârţâia şi pocnea pe măsură ce păşeam pe duşumeaua încovoiată. Tavanul era atât de jos, încât aproape că-l atingeam dacă stăteam pe vârfuri.

Terri se apropie de mine.

— Sunt aici?

— Nu cred, i-am răspuns eu uitând-mă de jur-împrejur.

24

Am trecut pe lângă canapeaua veche şi apoi pe lângă şemineul mare de piatră, şi am intrat în bucătărioara strâmtă. Lângă bucătărie se afla o magazie veche care acum fusese transformată într-un dormitor pentru mine. La etaj, era dormitorul lui Brad şi al Agathei şi un coridor prin care de-abia „te târai”, ce ducea către o încăpere aflată deasupra magaziei. Aici era camera lui Teni. O scăriţă din dos cobora

din camera lui Teni direct în curte.

Terri se apropie de fereastră.

— Uite-i! zise ea. În grădină!

Îl vedeam pe Brad aplecat peste un strat de roşii. Agatha agăţa nişte mfe la uscat pe sârmă.

Am ieşit în goană pe uşa de la bucătărie.

— Pe unde-aţi umblat, copii? ne întrebă Agatha.

Şi ea şi Brad aveau părut foarte, foarte alb, iar ochii lor păreau decoloraţi şi obosiţi. Erau atât de plăpânzi şi fragili. Împreună, nu cred că aveau mai mult de 60 de kilograme.

— Am explorat plaja, le-am zis eu.

M-am aşezat în genunchi lângă Brad. Două dintre degetele sale de la mână stângă erau retezate pe jumătate. Ne spusese că şi le pierduse în tinereţe, într-o încăierare cu nişte lupi.

— Am găsit o grotă veche pe nişte stânci uriaşe. Ai văzut-o vreodată? l-am întrebat eu.

Mârâi scurt şi continuă să caute roşii coapte.

— E chiar pe plajă, lângă digul din piatră, continuă Terri. E imposibil să n-o vezi.

Cearşafurile Agathei fâlfâiau pe sârmă.

25

— E aproape ora cinei, zise ea ignorând întrebările noastre referitoare la grotă. Terri, ce-ar fi să mergem înăuntru şi să-mi dai o mână de ajutor?

Terri se uită la mine şi ridică din umeri.

M-am întors spre Brad. Eram pe punctul de a-l întreba din nou despre grotă, când îmi dădu coşul cu roşii.

— Du-i astea Agathei.

— Sigur că da, i-am răspuns eu, urmând-o pe Terri înăuntru.

Bucătăria era mică şi îngustă. Poliţa şi chiuveta pe un perete. Cuptorul şi frigiderul pe celălalt. Agatha o pusese deja pe Terri la treabă – să aranjeze masa în colţul salonaşului.

— Şi acum, Terri dragă, îi strigă Agatha din bucătărie, dacă vrei să găseşti flori de ochiul-boului, cel mai bun loc este lunca de dincolo de far. Acum e vremea lor, aşa că poţi

culege câte vrei acolo. Cred că tot acolo o să găseşti şi o mulţime de splinuţe.

— Minunat! se auzi plină de entuziasm vocea lui Terri.

Nu ştiu cum de se putea entuziasma atât de tare când venea vorba despre flori.

Agatha observă coşul cu tomate de pe policioară.

— O, Doamne! Ia te uită câte roşii!

Deschise un sertar vechi şi zornăitor şi scoase un cuţitaş.

— Ce-ar fi să cureţi roşiile să le amestecăm cu nişte salată verde?

Probabil că am făcut o grimasă.

26

— Nu-ţi place salata, mă întrebă Agatha.

— Nu prea, i-am răspuns eu. Adică, doar nu sunt iepure.

Agatha râse.

— Ai dreptate, zise ea. De ce să stricăm nişte roşii de casă cu salată verde? O să le mâncăm simple sau poate cu ceva umplutură.

— Sună bine, am zâmbit eu, ridicând cuţitul.

Am ascultat câteva minute discuţia despre flori sălbatice dintre Agatha şi Teni, ca să văd dacă se va mai aduce cumva vorba despre grotă. Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Mă întrebam de ce oare verii mei cei vârstnici nu voiau să discute despre acest subiect.

După cină, Brad a scos un pachet vechi de căiţi de joc şi ne-a învăţat să jucăm *whist.* E un joc de cărţi demodat de care nu mai auzisem până atunci.

Brad se simţea foarte bine explicându-ne regulile. Eu şi Brad jucam împotriva lui Teni şi a Agathei. De fiecare dată când mă încurcam – ceea ce se întâmpla destul de des – clătina din deget în direcţia mea Cred că îl scutea de efortul de a mă certa cu voce tare.

După ce am terminat jocul ne-am dus la culcare. Era devreme, dar nu mă deranja. Fusese o zi lungă, iar eu mă bucuram că o să mă pot odihni, în sfârşit. Patul era destul de tare, dar am adormit imediat ce am pus capul pe perna aspră cu pene.

A doua zi de dimineaţă, am plecat cu Terri prin pădure ca să adunăm plante şi flori sălbatice.

27

— Adu-mi aminte ce căutăm? Am întrebat-o pe Terri în timp ce dădeam la o parte mormane de frunze uscate.

— *Monotropa uniflora,* îmi răspunse Terri. Arată ca nişte oscioare rozalii care ies din pământ. Se mai numeşte şi plantă fâtofagă, deoarece se hrăneşte cu rămăşiţele altor plante.

— Ce scârbos!

Brusc, mi-am amintit de mâinile care ieşeau din pământ în visul meu cu cimitirul.

Teni râse.

— Ar trebui să-ţi placă planta asta, zise ea. Sunt un fel de mister ştiinţific. Sunt albe, deoarece nu au niciun strop de clorofilă. Ştii, chestia aia care face planta să se coloreze în verde.

— Ce interesant! am zis eu batjocoritor, dându-mi ochii peste cap.

Teni îşi continuă prelegerea.

— Agatha zicea c*ă Monotropa uniflora* creşte numai în locurile foarte întunecate. Seamănă mai degrabă cu o ciupercă decât cu o plantă.

A cercetat împrejurimile timp de câteva minute.

— Dar şi mai ciudat e, continuă ea, că după ce se usucă devin negre. De-aia vreau să pun câteva la presat

Am căutat curios prin frunzele de pe jos. Ca să fiu sincer, mă cam îmbârligase. Mă dădeam în vânt după ciudăţeniile naturii.

M-am uitat cu atenţie la bolta încărcată de frunze de deasupra noastră.

28

— Mai mult ca sigur că suntem în inima pădurii. Eşti sigură că aici ţi-a spus Agatha că le poţi găsi?

Tem dădu din cap. Îmi arătă un stejar căzut

— Acesta-i punctul nostru de reper. Nu-l pierde din ochi.

M-am îndreptat către stejar.

— O să arunc o privire pe-acolo, i-am zis eu. Poate găsim *Monotropa uniflora* chiar pe copacul mort.

M-am aşezat în genunchi lângă rădăcinile încolăcite ca nişte şerpi ale copacului şi am dat la o parte cu prudenţă frunzele uscate. Nici urmă de flori sălbatice. Doar gândaci şi viermi. Era de-a dreptul scârbos.

M-am uitat apoi la Terri. Nici ea nu părea să aibă mai mult noroc.

Apoi, am zărit cu coada ochiului ceva alb ieşind din pământ. M-am dus repede să văd ce era.

Tulpina mică a unei plante ieşea din pământul afinat Era înfăşurată în frunze. Am tras de ea. Dar nu s-a rupt.

Am tras şi mai tare.

Tulpina ieşi puţin la suprafaţă odată cu nişte bulgări de ţarină afinată.

Mi-am dat seama că nu era o tulpină. Probabil că era vreo rădăcină. O rădăcină cu frunze.

Ciudat.

Am scos-o şi mai mult din pământ. Am observat că era foarte lungă.

Am tras tare. Apoi şi mai tare.

29

După ce am mai tras încă o dată cu putere de rădăcina ciudată, am scos un morman de ţărână.

M-am uitat la groapa care se căscase – şi am scos un ţipăt ascuţit.

— Terri, vino-ncoace! am rostit eu înăbuşit. Am găsit un schelet!

5

— Ei?

Terri veni în grabă lângă mine.

Stăteam tăcuţi şi ne holbam amândoi în jos.

Scheletul pe care îl descoperisem zăcea ghemuit pe o parte, cu toate oasele la locul lor. Orbita goală din craniul său

cenuşiu era îndreptată către noi.

— E de o-om? bâigui Tem în şoaptă.

— Doar dac-ai mai văzut tu om cu patru picioare, geniule! i-am răspuns eu.

Terri se uită în jos cu gura căscată de uimire.

— Atunci, ce e?

— Un animal mai mare, i-am spus eu. Probabil o căprioară.

M-am aplecat ca să văd mai bine.

— Nu, nu e o căprioară. Are degete la picioare, nu copite.

Am analizat craniul care era destul de mare şi avea incisivi sau dinţi ascuţiţi. Pe la nouă ani fusesem

31

pasionat de schelete. Cred că am citit toate cărţile scrise vreodată pe această temă.

— Cred că e un câine, am declarat eu.

— Un câine? zise Terri. O, bietul căţeluş!

Se holba la schelet.

— Cum crezi c-a murit?

— Probabil că a fost atacat de vreun animal.

Terri se aşeză în genunchi lângă mine.

— De ce ar vrea cineva să mănânce un câine?

— Pentru proteine! am glumit eu.

Mă înghionti cu putere.

— Jerry, eu vorbesc serios. Ce animal de pe-aici ar mânca un câine?

— Un lup. Sau vreo vulpe, am răspuns eu prudent.

— Dar dac-ar fi fost atacat de un lup sau de vreo vulpe, atunci n-ar fi avut măcar câteva oase zdrobite? N-ar fi făcut mai multă mizerie? întrebă Terri. Scheletul acesta e într-o stare cât se poate de bună.

— Poate că a murit de bătrâneţe, am zis eu. Sau poate că l-a îngropat cineva aici sub rădăcina aia ciudată.

— Mda. Poate că nu a fost atacat, zise Terri şi-şi recăpătă culoarea în obraji.

Am stat tăcuţi un minut deasupra scheletului, gândindu-ne la câine.

Urletul pătrunzător al unui animal ne făcu să sărim în

picioare. Zgomotul înfricoşător umplu pădurea, iar ecoul său se răspândi printre copaci.

32

Ne-am pus mâinile la urechi pe măsură ce urletul se înteţea.

— Ce-ce-a fost asta? Cine scoate urletul ăsta oribil? ţipă Terri.

M-am uitat la ea. Nu ştiam.

Ştiam doar că se apropia.

6

Urletele încetară la fel de brusc cum apăruseră.

Când m-am întors ca să mă asigur că suntem în siguranţă, i-am văzut.

Sam, Nat şi Louisa se înghesuiau în spatele unui copac din apropiere. Râzând.

Le-am aruncat o privire aspră. Mi-am dat seama imediat că ei scoseseră sunetele acelea. Cine se credeau?

Le-a trebuit ceva ca să se oprească din râs. Nu-mi venea să cred cât de încântaţi erau de glumiţa lor.

M-am uitat la Teni. Se înroşise. Şi mie îmi ardea faţa. Probabil că mă înroşisem şi eu.

Când se opriră în sfârşit din râs, i-am chemat să vadă scheletul.

Acum era rândul *lor* să se sperie.

Sam căscă ochii mari. Louisa scoase un ţipăt scurt. Iar Nat, cel mic, se prinse de mâneca surorii lui şi începu să scâncească.

Terri căută o batistă în buzunarele blugilor.

— Stai liniştit, îi spuse ea lui Nat.

Îi şterse obrajii cu batista.

34

— Nu e scheletul unui om. E un schelet de câine. Cuvintele lui Terri îl făcură pe Nat să izbucnească în plâns.

Louisa îl luă pe Nat pe după umerii care i se cutremurau de plâns.

— Gata! Gata! zise ea. Linişteşte-te!

Dar Nat nu se putea linişti.

— Ştiu ce-a păţit câinele ăsta, zise el printre suspine. A fost omorât de o fantomă. Câini latră întotdeauna când văd o fantomă.

— Nat, zise Terri cu blândeţe, nu există fantome. Sunt doar o păcăleală.

Sam făcu un pas înainte, scuturând din cap.

— Te înşeli, îi zise el lui Teni, aruncându-i o privire aspră. Sunt o mulţime de schelete prin pădurile astea. Şi asta numai din cauza fantomelor. Curăţă oasele şi le lasă să zacă aici.

— Mă laşi, mârâi Terri. Vrei să zici că e o fantomă pe-aici prin preajmă?

Sam privea fix în spatele ei, dar nu răspundea.

— Deci, asta vrei să spui? îl chestionă Terri.

Brusc, Sam se schimbă la faţă. Ochii i se măriră de spaimă.

— Uite! ţipă el arătând cu degetul. Chiar în spatele tău.

7

Am ţipat şi am prins-o pe Teni de braţ.

Dar mi-am dat seama imediat că fusesem păcălit din nou. Oare când aveam să mă-nvăţ cu glumele stupide ale lui Sam?

— Sunteţi aşa uşor de speriat! zise Sam zâmbind satisfăcut.

Terţi îşi puse mâinile în şolduri şi se uită fix la Sam.

— Ce-aţi zice să facem pace, copii? Glumele astea încep să nu mai aibă haz.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Sam.

— Da. Bine. Pace, murmură el.

Dar avea un rânjet întipărit pe faţă. Nu-mi dădeam seama dacă vorbeşte serios sau nu.

— Şi, acum, Sam, povesteşte-ne şi nouă mai multe despre fantome, îi ceru Terri. Ai vorbit serios atunci când ai spus că acel câine a fost omorât de o fantomă sau era încă una dintre glumele tale minunate?

Sam lovi cu piciorul într-un bulgăre de pământ.

— Poate altă dată, mormăi el.

36

— Altă dată? De ce nu acum? l-am întrebat eu. Louisa începu să spună ceva, dar Sam o trase după el.

— Să mergem, zise el aspru. Acum.

Teni părea complet nedumerită.

— Dar am crezut că…

Sam se îndepărta furios printre copaci, trăgând-o pe Louisa după el. Nat se grăbea să ţină pasul cu ei.

— La revedere, le strigă Louisa Ne vedem mai târziu.

— Ai văzut, spuse Terri. Ei chiar sunt convinşi că există o fantomă prin pădurile astea. N-au vrut să vorbească despre ea aşa că au plecat.

M-am uitat în jos la scheletul animalului care zăcea pe pământ, cu oasele descărnate.

Descărnat.

Descărnat ca o fantomă.

Cuvintele îmi vuiau în minte.

M-am uitat atent la dinţii ascuţiţi ai craniului. Apoi m-am întors.

— Să plecăm înspre căsuţă, am murmurat eu.

I-am găsit pe Brad şi Agatha stând în balansoare la umbra unui copac. Agatha tăia bucăţele de piersici într-un castron mare de lemn, iar Brad se uita la ea.

— Vă place plăcinta cu piersici? ne întrebă Agatha. Eu şi Teni i-am spus că este una dintre prăjiturile noastre preferate.

Agatha zâmbi.

37

— Păi, în seara asta avem plăcintă cu piersici la cină. Nu ştiu dacă tatăl vostru v-a spus, dar plăcintă cu piersici este una dintre specialităţile mele. Ei, aţi găsit *monotropa uniflora?*

— Nu chiar, am răspuns eu. Dar am găsit un schelet de câine.

Agatha începu să taie feliile şi mai repede, iar lama cuţitului îi atingea degetul mare pe măsură ce feliile moi de

piersică alunecau în castron.
— O, Doamne, bombăni ea.
— Oare ce animal ar vâna un câine? întrebă Terri. Există lupi sau coioţi prin împrejurimi?
— Eu n-am văzut niciodată, răspunse Brad în grabă.
— Păi, şi-atunci cum se explică existenţa scheletului? l-am chestionat eu. Era într-o stare bună, iar oasele n-aveau pic de carne pe ele.
Brad şi Agatha se uitară îngrijoraţi unul la altul.
— N-aş putea să vă spun, zise Agatha.
Hârşt! Hârşt! Hârşt!
— Brad, ai vreo bănuială?
Brad se legănă în balansoar un minut.
— Nţ.
„Ne-ai fost de mare ajutor, Brad”, mi-am zis eu în gând.
— Şi ne-am mai întâlnit cu nişte copii, am zis eu.
Le-am povestit despre Sam, Nat şi Louisa.
— Ziceau că vă cunosc.
— Mda, zise Brad. Vecini.
— Ne-au spus că acel câine a fost probabil omorât de o fantomă.

38

Agatha lăsă cuţitul din mână şi îşi rezemă capul de spătarul scaunului, râzând încetişor ca pentru sine.
— Aşa v-au spus? O, Doamne! Voiau doar să vă necăjească. Le place să inventeze poveşti cu fantome. Mai ales cel mare, Sam.
— Aşa m-am gândit şi eu, zise Terri aruncându-mi o privire.
Agatha dădu din cap.
— Sunt nişte copii de treabă. Ar trebui să-i invitaţi la joacă o dată. Poate mergeţi împreună la cules de afine.
Brad tuşi zgomotos. Ochii lui spălăciţi mă studiau.
— Eşti prea isteţ ca să crezi în poveşti cu fantome, nu?
— Mda. Cred că da, i-am răspuns eu nesigur.
Ne-am petrecut restul după-amiezii ajutându-l pe Brad să plivească grădina. Nu prea mă dau în vânt după plivit. Dar după ce Brad ne-a arătat care erau plantele folositoare şi care

erau buruienile, eu şi Terri ne-am distrat de minune înlăturând „duşmanii” cu uneltele speciale de plivit pe care ni le dăduse Brad.

Am mâncat plăcintă cu piersici la desert în seara aceea. A fost delicioasă. Agatha şi Brad ne-au pus să le povestim despre şcoală şi despre prietenii noştri.

După cină, Brad ne-a provocat din nou la o partidă de whist. De data asta m-am descurcat mult mai bine.

39

Brad n-a mai fost nevoit să mă admonesteze atât de des cu degetul.

Mai târziu, m-am chinuit ceva până să adorm. La fereastra camerei mele micuţe de lângă bucătărie atârnau nişte perdele lungi, albe şi subţirele din bumbac, care lăsau lumina lunii să-mi bată direct pe faţă. Era ca şi cum mi-ar fi pus cineva o lanternă în ochi.

Am încercat să-mi acopăr faţa cu perna, dar nu puteam respira. Apoi am încercat să-mi pun mâna peste ochi, dar am amorţit repede.

Mi-am tras cearşaful peste cap. Era mult mai bine.

Am închis ochii. Greierii dădeau un adevărat concert.

Apoi am auzit o bufnitură înfundată în zidul de afară. „Probabil ramura vreunui copac”, mi-am zis eu.

O altă bufnitură. M-am cuibărit mai bine în pat.

A treia oară când am auzit zgomotul, am tras adânc aer în piept, m-am ridicat şi am aruncat cearşaful la o parte.

M-am uitat atent prin cameră. Nimic. *Nada.* Gol.

M-am aşezat la loc.

Duşumeaua de lângă uşă scârţâia.

M-am întors spre fereastră.

Ceva se mişca după perdea.

Ceva difuz. Fantomatic.

Duşumeaua scârţâi din nou în timp ce silueta difuză se îndrepta spre mine.

8

Am scos un ţipăt slab şi îngrozit Apoi mi-am tras cearşaful peste cap.

Se aşternuse o tăcere apăsătoare în cameră. Tremuram din toate încheieturile.

Unde era fantoma?

Am aruncat o privire pe sub cearşaf.

Terri ieşi de după perdea.

— Te-am prins! zise ea în şoaptă.

— Răutate ce eşti! i-am zis cu răsuflarea întretăiată. Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

— Simplu! zise ea zâmbind. Toată povestea asta cu fantomele te-a cam băgat în sperieţi, nu-i aşa?

Am mârâit enervat, dar nu i-am răspuns. Inima încă mi se mai zbătea în piept.

Terri se aşeză pe marginea patului. Îşi strânse cămaşa de noapte în jurul corpului.

— N-am putut să rezist tentaţiei, zise ea încă rânjind. Am coborât să vorbesc cu tine şi te-am văzut stând acolo cu cearşaful tras peste ochi. Era mult prea irezistibil.

41

I-am aruncat o privire aspră.

— Data viitoare ia-te de cineva de aceeaşi teapă cu tine, i-am zis eu furios. Îmi trâsesem cearşaful peste ochi fiindcă nu puteam să adorm.

— Nici eu nu pot s-adorm, zise Terri. Salteaua mea e plină de cocoloaşe. Şi apoi, mă gândeam la fantomă.

— Hei, parcă tu erai aia care nu credea în fantome, nu? i-am amintit

— Da. Chiar *nu* cred în fantome. Dar se pare că Sam, Louisa şi Nat cred în ele.

— Şi?

— Şi, vreau să aflu de ce. Tu nu vrei?

— Nu prea. Nu-mi pasă dac-o să-i mai văd sau nu vreodată pe copii ăia, i-am zis eu.

Tem căscă.

— Louisa pare de treabă. Mult mai prietenoasă decât Sam. Sunt sigură că putem s-o convingem pe Louisa să ne spună mai multe despre fantome, dac-o întrebăm. Aproape că era să ne spună astăzi.

— Terri, nu te cred, i-am zis eu trăgându-mi cearşaful până la gât. Ai auzit ce-a spus Agatha. Lui Sam îi place să inventeze poveşti.

— Dar nu cred că asta e o poveste, zise Terri. Ştiu că eu sunt copilul raţional al familiei. Dar am impresia că se petrece ceva ciudat pe-aici, Jerry.

Nu i-am răspuns. Mă gândeam la scheletul animalului.

— O să-i întreb din nou despre fantome mâine, mă înştiinţă Terri.

42

— De unde ştii că o să apară?

— Pentru că o fac întotdeauna, nu? N-ai observat? Oriunde am merge, întotdeauna sunt şi ei pe-acolo.

Se opri.

— Crezi că ne urmăresc?

— Sper că nu, i-am zis eu.

Terri râse.

— Eşti atât de pămpălău!

Am aruncat cearşaful la o parte.

— Ba nu sunt!

Terri începu să mă gâdile.

— Pămpălău! Pămpălău! Pămpălău!

Am prins-o de mână şi i-am răsucit-o la spate. Apoi am început s-o gâdil.

— Cere-ţi scuze! i-am zis eu.

— Bine, bine! strigă ea. N-am vrut să spun aşa ceva.

— Şi n-o să mă mai faci niciodată pămpălău?

— Niciodată!

Imediat ce i-am dat drumul, a zbughit-o spre uşă.

— Ne vedem mâine, *pâmpălâule!* îmi strigă ea. Dispăru prin bucătărie.

A doua zi de dimineaţă, la micul dejun, Agatha ne întrebă:

— Ei, copii, ce planuri aveţi pe ziua de azi?

— Să înotăm, probabil, i-am răspuns eu uitându-mă la Terri. În dosul plajei.

— Aveţi grijă la maree acolo, ne avertiză Brad. Poate dărâma un om în toată firea.

43

Terri şi cu mine ne-am uitat surprinşi unul la altul. De obicei, Brad nu se deranja să vorbească în propoziţii.

— O să avem grijă, făgădui Teni. Probabil că mai mult o să ne bălăcim decât o să înotăm.

Agatha îmi dădu o găleată de metal cu toartă.

— Poate vreţi să culegeţi nişte arici sau stele-de-mare.

Câteva minute mai târziu, cu găleata în mână şi vreo câteva prosoape vechi de baie, Terri şi cu mine ne aflam pe cărarea întortocheată ce cobora de-a lungul ţărmului. Ne-am tot căţărat şi am tot coborât de pe stânci până am găsit un colţişor în apropierea plajei cu nisip şi a grotei.

Am coborât stânca uriaşă ce se întindea dedesubtul nostru, apoi ne-am târât în patru labe peste câteva stânci mai micuţe, până ce am ajuns la un golfuleţ întins, plin de alge şi cu apă rămasă de pe urma refluxului, şi aflat la circa un metru distanţă de malul apei. Golfuleţul era de mărimea unui bazin pentru copii.

— Oau, Jerry! exclamă Terri uitându-se în apă. Sunt o mulţime de chestii pe-aici.

Băgă mâna în apa verzuie şi miloasă şi scoase o stea-de-mare.

— E atât de micuţă. E chiar mai mică decât palma mea. Poate că e un pui.

O întoarse pe partea cealaltă. Steluţa îşi clătină colţurile.

— Salutare, steluţă mică şi drăgălaşă, îi cântă Teni.

44

Dezgustător.

— Mă duc s-aduc găleata, da? i-am zis eu.

M-am căţărat înapoi pe stânci până la locul unde ne lăsaserăm lucrurile.

Ghici cine stătea lângă lucrurile noastre, vârându-şi nasul.

— Căutaţi ceva? i-am întrebat eu ironic.
Sam îşi ridică încet privirea.
— Mă întrebam ale cui or fi prosoapele astea, zise el calm.
Sam şi Louisa apărură ţopăind printre stânci.
— Unde-i Terri? întrebă Louisa.
Am arătat înspre apă.
— Jos, la golfuleţ.
Am înşfăcat găleata.
Veniră după mine. Terri zâmbi când ne văzu. Îmi dădeam seama că e cât se poate de fericită să-i revadă pe Louisa şi pe fraţii ei.
— Uite ce chestii interesante am găsit pe-aici! zise Terri solemn.
De-a lungul unei stânci netede, Terri aliniase steluţa-de-mare, doi arici-de-mare, şi un crab solitar.
Ne-am înghesuit să-i vedem. Terri ridică steluţa-de-mare.
— Nu-i aşa că are nişte picioruşe tare drăguţe? îl întrebă ea pe Nat.
Băiatul chicoti.
Le-am studiat pe toate, timp de câteva minute. Nat începu să ne turuie tot ce ştia despre crabi. Louisa îl opri în cele din turnă.

45
— Vreau să aflu mai multe despre fantomă, îi zise Terri Louisei.
— Nu mai e nimic de spus, răspunse blând Louisa.
Îi aruncă o privire neliniştită lui Sam.
Oare o prevenise să nu mai deschidă acest subiect?
Tem nu se dădea bătută.
— Unde locuieşte fantoma? întrebă ea.
Louisa şi Sam se uitară din nou unul la altul.
— Haideţi, băieţi! Trebuie să locuiască şi ea undeva! îi tachină Tem.
Nat privea insistent în direcţia plajei şi a grotei. Pocni o muscă verde care se aşezase pe braţul său gol.
— Locuieşte pe plajă? întrebă Terri.
Nat clătină din cap.

— În peşteră? mi-am dat eu cu părerea.

Nat strânse din buze.

— Ştiam eu, zise Tem. În peşteră!

Îmi aruncă un rânjet victorios.

— Şi, altceva?

Nat se înroşi la faţă. Se ascunse după Louisa.

— N-am vrut să spun nimic, zise el în şoaptă.

— E-n ordine, îi spuse Louisa mângâindu-l pe păr.

Se întoarse către mine şi Terri.

— Fantoma e foarte bătrână. Nimeni nu a văzut-o vreodată ieşind la lumină.

— Louisa! se răsti Sam. Nu cred că e bine să vorbim despre asta.

— De ce nu? i-o întoarse Louisa. Au dreptul să ştie.

— Dar ei nu cred în fantome, stărui Sam.

46

— Ei, atunci poate mă faci să mă răzgândesc, îi răspunse Tem. Sunteţi siguri că e o fantomă? Chiar aţi văzut-o?

— Am văzut scheletele, zise solemn Louisa.

Nat îşi scoase capul de după piciorul Louisei.

— Fantoma iese afară numai în nopţile cu lună plină, ne înştiinţă el.

— Nu ştim sigur asta, îl corectă Louisa. Trăieşte de o veşnicie în grota aceea de sus. Unii oameni spun că are trei sute de ani.

— Dar dacă nu aţi văzut-o, i-am spus eu, de unde ştiţi că este în grotă?

— Se vede o lumină pâlpâind, răspunse Sam.

— O lumină? i-am strigat eu. Las-o baltă! Poate fi orice. Poate că e cineva pe-acolo cu vreo lanternă.

Louisa clătină din cap.

— Nu e genul acela de lumină, insistă ea. E altfel.

— Ei, o lumină pâlpâitoare şi un schelet de câine nu sunt îndeajuns ca să mă convingă, am zis eu. Cred doar că încercaţi să ne păcăliţi din nou. De data asta n-o să vă meargă.

Sam se încruntă.

— Nicio problemă, mormăi el. Chiar nu-i nevoie să ne credeţi. Pe bune.

— Ei bine, nici nu te cred, am stăruit eu.

Sam ridică din umeri.

— Distracţie plăcută! zise el încet.

Plecă împreună cu fraţii săi înapoi prin pădure.

De îndată ce se făcură nevăzuţi, Terri mă înghionti.

47

— Jeny, de ce-ai făcut asta? Abia reuşisem să scot câteva chestii interesante de la ei.

Am scuturat din cap.

— Nu vezi că încearcă să ne sperie? Nu există fantome. E doar o altă glumă proastă.

Terri se uită fix la mine.

— Nu sunt chiar atât de sigură, murmură ea.

Mi-am aruncat privirea către gaura neagră şi imensă, a grotei. Cu toate că era o dimineaţă toridă, am simţit cum mă străbate un fior pe şira spinării.

Oare chiar exista o fantomă bătrână acolo?

Oare chiar voiam să aflu chestia asta?

La cină, Agatha ne-a pregătit o mâncare delicioasă de pui cu legume. Am mâncat tot din farfurie, mai puţin mazărea şi morcovii. Nu prea mă omor după legume.

Eu şi Terri o ajutam pe Agatha să strângă vasele după cină, când aceasta zise:

— Jeny, se pare că îmi lipseşte un prosop de plajă. Nu ai luat două azi de dimineaţă?

— Ba cred că da, i-am răspuns eu.

— Am uitat vreunul pe plajă? întrebă Teni.

Am încercat să-mi amintesc.

— Nu cred. Dar pot să mă duc s-arunc o privire.

— Stai liniştit, zise Agatha. Se întunecă. Poţi să-l cauţi mâine.

— Dar nu mi-e greu, i-am zis eu.

48

Am aruncat deoparte cârpa de şters vase şi am zbughit-o

pe uşă înainte să mai apuce să-mi zică ceva.

Eram bucuros că găsisem o scuză ca să mă fofilez. Bucătărioara aia mă sufoca. Nici n-aveai loc să te mişti.

Am mers pe cărare până la malul apei, bucuros că eram, în sfârşit, singur. Terri e o surioară de treabă. Ne înţelegem surprinzător de bine. Dar câteodată îmi place să fiu singur.

Am găsit stânca aceea mare unde ne lăsaserăm prosoapele. Dar nici urmă de vreun prosop. „Poate că l-a luat Sam”, m-am gândit eu. Poate că avea de gând să şi-l înfăşoare în jurul capului şi să sară la noi să ne sperie.

M-am uitat la grota uriaşă, care se întindea sub cerul întunecat.

„Eh?”

Am clipit şi am făcut un pas înainte.

Oare era o luminiţă chestia aia care pâlpâia în grotă?

Am mai înaintat puţin. Probabil că era doar reflecţia lunii ce se ridica deasupra pădurii de pini.

Dar nu, nu era luna – mi-am dat eu seama.

Am mai făcut câţiva paşi. Nu-mi puteam lua ochii de la lumina pâlpâitoare. Era atât de translucidă, aproape fantomatică în gura întunecată a peşterii.

49

„E Sam! mi-am zis în gând. Cu siguranţă că el e. E căţărat acolo şi aprinde chibrituri, crezând că o să mă păcălească iar.”

„Să mă caţăr acolo?”

Bascheţii mi se afundau în nisip pe măsură ce înaintam spre peşteră.

Lumina pâlpâia în gura peşterii. Plutea atât de aproape de intrare. Plutea. Pâlpâia. Se unduia încetişor.

„Să urc până acolo?” m-am întrebat din nou.

Oare?

9

Da. Trebuia să mă caţăr acolo sus.

Lumina pâlpâia şi mai tare, de parcă m-ar fi invitat

Am tras adânc aer în piept, şi am sărit peste un bazin cu apă rămasă de la reflux şi peste nişte stânci pline de muşchi. Apoi mi-am continuat drumul.

Grota se întindea deasupra mea, ascunsă între bolovani. M-am strecurat şi m-am căţărat printre stâncile mici şi alunecoase până la următorul bolovan.

Lumina hieratică a lunii cădea peste stânci, uşurându-mi înaintarea. Oare ce-mi spusese Nat despre lună? Ceva de genul că fantoma apărea numai în nopţile cu lună plină?

Am escaladat şi uimătoarea stâncă şi am continuat să mă caţăr.

Vedeam lumina fantomatică plutind pe deasupra mea în gura peşterii.

Am urcat tot mai sus peste pietrele aşezate alandala, ude şi alunecoase.

— O! am ţipat eu când am simţit că-mi fug picioarele de sub mine.

51

O mică alunecare de pământ se iscase sub picioarele mele. Pietricelele şi nisipul se prăvăleau pe costişa de sub mine.

M-am agăţat cu disperare de o rădăcină mai solidă care crescuse între stânci. M-am ţinut de ea până am reuşit să-mi regăsesc echilibrul.

Ptiu! Mi-am tras răsuflarea câteva clipe. Apoi m-am căţărat pe un bolovan şi mi-am aruncat privirea spre grotă. Era chiar deasupra capului meu. Încă vreo trei metri până acolo.

M-am oprit şi mi-am ţinut răsuflarea.

Oau! Oare ce era cu zgomotul acela care venea din spatele meu?

Am îngheţat. Aşteptam. Nemişcat.

Mai era cineva pe-aici?

Fantoma?

Dar n-a trebuit să mă întreb prea mult. O mână rece şi lipicioasă mă prinse de gât.

Am scos un icnet înăbuşit şi m-am străduit să mă întorc.

Degetele reci îşi slăbiră strânsoarea.

— Sst! îmi şopti Teni. Eu sunt.

Am mârâit furios la ea.

— Ce naiba faci?

— Lasă asta, îmi replică ea. Ce naiba faci *tu?*

— Eu... eu căutam prosopul acela de baie, i-am răspuns bâlbâindu-mă.

Terrirâse.

— Căutai fantoma, Jerry. Recunoaşte.

Ne-am îndreptat privirile către peşteră.

— Vezi lumina? am întrebat-o în şoaptă.

— Eh? Ce lumină? mă întrebă Terri.

— Lumina care pâlpâie în grotă, i-am răspuns eu iritat. Ce-i cu tine? îţi trebuie ochelari?

— Îmi pare rău, dar nu văd nicio lumină, stărui Terri. E cât se poate de întunecată.

M-am holbat la gura peşterii. Întuneric complet. Avea dreptate. Lumina pilpâitoare din grotă dispăruse.

53

Mai târziu, pe când stăteam în pat am încercat să-mi folosesc „abilităţile critice ale gândirii” mele – după cum le numeşte domnul Hendrickson, profesorul meu de ştiinţele naturii. Adică, atunci când trebuie să tragi o concluzie logică din faptele pe care le ai şi cele pe care nu le ai.

Aşa că mi-am zis: „Ce ştiu?”

Ştiu că am văzut o lumină. Apoi lumina a dispărut.

Atunci care putea fi explicaţia? O iluzie optică? Imaginaţia mea? Sam?

Afară începu să latre un câine.

„Ce ciudat! m-am gândit eu. N-am văzut niciun câine prin preajmă.”

Mi-am băgat capul sub pernă.

Lătratul devenea din ce în ce mai înduioşător. Se auzea de parcă ar fi fost chiar la mine sub fereastră.

Am stat şi am ascultat.

Şi mi-am amintit ce ne spusese Nat. „Câinii simt fantomele.”

Oare de-aia era câinele acesta atât de tulburat?

Dăduse peste vreo fantomă?

Am coborât din pat tremurând şi m-am dus tiptil la fereastră.

M-am uitat atent în jos.

Nici urmă de câine.

Am ascultat.

Lătratul încetase.

Greierii ţârâiau. Copacii foşneau.

— Hei, cuţu-cuţu! l-am strigat eu cu blândeţe.

Nimic. M-au trecut din nou fiorii.

54

Era linişte acum.

„Oare ce se-ntâmplă aici?” m-am întrebat.

— Sst! O să-i sperii, şopti Terri.

La orizont, soarele de dimineaţă era încă o minge de foc, când noi ne îndreptam spre cuibul de pescăruş pe care Terri îl ochise cu o zi în urmă.

Observarea păsărilor era Pasiunea Numărul Trei a lui Terri Sadler. Spre deosebire de gravurile de pe morminte şi culesul florilor sălbatice, acest hobby putea să şi-l îndeplinească şi acasă, chiar de la fereastra apartamentului nostru.

Ne-am ghemuit ca să vedem mai bine. La vreo cinci metri depărtare, o femelă pescăruş încerca să-şi ducă cei trei puişori înapoi la cuib. Croncănea zgomotos şi îi alerga dintr-o parte în alta.

— Nu-i aşa că sunt drăguţi puişorii? zise Terri în şoaptă. Arată ca nişte animăluţe gri, scămoşate şi împăiate, nu?

— De fapt, arată mai degrabă ca nişte şobolani, i-am răspuns eu.

Terri îmi trase un cot.

— Nu fi nesuferit!

I-am privit în linişte câteva minute.

— Deci, mai povesteşte-mi despre lătratul pe care l-ai auzit

aseară, mă rugă Terri. Nu pot să cred că eu nu l-am auzit.

— Nu mai e nimic de zis, i-am răspuns eu iritat. Când m-am apropiat de fereastră s-a oprit.

55

Jos, pe plajă, i-am zărit pe cei trei puşti Sadler, în pantaloni scurţi şi tricouri fără mâneci, umblând desculţi de-a lungul ţărmului. Am sărit în picioare şi m-am dus în goană spre ei.

— Ce-i cu graba asta? îmi strigă Tem.

— Vreau să le povestesc despre lumina pâlpâitoare, i-am strigat înapoi.

— Aşteaptă! îmi strigă Terri zbughind-o după mine.

Am alergat poticnindu-ne pe plaja stâncoasă către cei trei copii. Am văzut că Sam căra nişte beţe de dat la peşte, iar Louisa ducea o găleată plină cu apă.

— Bună, ne salută Louisa călduros, punând jos găleata.

— Aţi prins ceva? am întrebat eu.

— Da de unde! îmi răspunse Nat. Încă n-am mers la pescuit.

— Păi şi-atunci, ce-aveţi în găleată? i-am întrebat.

Nat băgă mâna în găleată şi scoase un peştişor argintiu.

— Momeală.

M-am aplecat şi m-am uitat în găleată. O mulţime de peştişori argintii viermuiau înăuntru.

— Oau!

— Vreţi să veniţi? întrebă Louisa.

Eu şi Teni ne-am uitat unul la altul. Părea destul de distractiv să mergem la pescuit. Şi poate că aşa aveam ocazia să-i întreb despre lumina din grotă.

— Sigur, i-am zis. De ce nu?

Am mers după ei în jos pe cărarea nisipoasă până la un ochi clocit de apă.

56

— De obicei avem noroc în locul ăsta, zise Sam.

Prinse un peşte din găleată, apoi îşi propti băţul de picior. Agăţă cu dibăcie peştele în cârlig, şi apoi mi-o dădu mie. Peştele se zbâtea.

— Nu vrei să-ncerci? mă întrebă el.

Nu ştiam de ce devenise brusc atât de binevoitor cu mine. Oare îl convinsese Louisa cumva? Sau punea din nou ceva la cale?

— Ba da, am zis eu. O să încerc. Ce trebuie să fac?

Sam îmi arătă cum să arunc undiţa. Prima mea încercare n-a fost prea reuşită. Cârligul ateriză la un metru de mal.

Sam râse, apoi o aruncă el în locul meu.

— Stai liniştit, îmi zise el dându-mi înapoi undiţa. Îţi trebuie mult exerciţiu ca să o arunci cum trebuie.

De data aceasta Sam era cu siguranţă mult mai amabil decât înainte. „Poate că se apropie mai greu de oameni”, mi-am zis eu.

— Şi acum ce fac? l-am întrebat eu.

— Arunc-o cât mai departe şi clatină, zise el. Iar dacă simţi că trage, ţipă.

Sam se întoarse către Terri.

— Nu vrei să-ncerci şi tu? o întrebă el.

— Sigur că da! zise ea.

Sam încerca să prindă un peşte din găleată pentru Terri.

— E-n regulă, zise Terri. Pot să fac şi eu chestia asta.

57

Sam se dădu la o parte şi o lăsă pe Tem să pregătească terenul. Cred că îşi cam dădea aere. Nu o mai văzusem în viaţa mea să pună mâna pe un peşte viu folosit drept momeală. Detesta din totdeauna chestiile lipicioase.

Terri îşi aruncă undiţa fără ajutor. Eram pe punctul de a-i spune că-şi dă aere. Dar firul undiţei i se încurcă în ramurile copacilor de deasupra.

Toată lumea izbucni în râs – mai ales când momeala agitată din cârlig căzu direct în capul lui Terri. Ţipă, dădu din mâini, şi aruncă peştele în apă.

Sam se prăbuşi râzând pe stâncă. Toţi ceilalţi ne prăpădeam de râs. Ne întinseserăm toţi pe o stâncă mare şi netedă.

Era momentul potrivit ca să aduc vorba despre grotă.

— Ia ghiciţi, am început eu. Aseară am coborât pe plajă şi

am văzut în grotă lumina aceea tremurătoare despre care ne-aţi povestit.

Zâmbetul lui Sam păli instantaneu.

— Ai văzut-o?

Louisa făcu ochii mari de spaimă.

— Sper că... nu te-ai dus acolo, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că nu te-ai dus.

— Nu, n-am intrat, le-am zis eu.

— E destul de periculos, spuse Louisa. N-ar trebui să te caţări până acolo. Pe bune.

— Da. Aşa e, încuviinţă Sam.

58

M-am uitat la Terri. Ştiam la ce se gândeşte. Cei trei copii erau cât se poate de îngroziţi. Nu voiau să recunoască. Nu voiau să vorbească despre asta.

Dar se temeau de grotă.

De ce?

Un lucru era sigur: trebuia să aflu!

11

La cină, stăteam în jurul mesei rotunde din camera de zi aflată lângă bucătărie. Brad scobea cu un cuţit boabele de porumb de pe un ştiulete, pentru a le separa, astfel încât să poată folosi furculiţa.

— Brad... ăă... mă întrebam în legătură cu grota, am deschis eu discuţia jucându-mă cu tacâmurile.

Am simţit-o pe Terri lovindu-mă cu piciorul pe sub masă.

— Ce-i cu ea? întrebă Brad.

— Ei bine... ăă... cel mai ciudat e că... am şovăit eu.

Agatha întoarse capul brusc.

— N-aţi intrat în grotă, nu-i aşa?

— Nu, i-am răspuns eu.

— Să nu intraţi vreodată acolo, ne avertiză ea. E un loc periculos.

— Păi, tocmai despre asta voiam să vă vorbesc, am

continuat eu.

Mi-am dat seama că toată lumea se opri din mâncat.

60

— Aseară, când m-am dus să caut prosopul de baie, am văzut o lumină care pâlpâia în grotă. Ştiţi cumva ce-ar fi putut să fie?

Brad se uită urât la mine.

— O iluzie optică, zise el tăios.

Apoi îşi luă porumbul şi începu să-l cureţe din nou de boabe.

— Dar nu înţeleg, i-am zis eu. Ce vrei să spui?

Brad puse calm porumbul jos.

— Jerry, ai auzit vreodată de luminile nordice? De aurora boreală?

— Bineînţeles, am zis eu. Dar…

— Asta era cu lumina aceea care pâlpâia, zise el reducându-mă la tăcere.

— A! am zis eu.

M-am întors către Agatha, sperând că o să mă lămurească. Şi o făcu.

— Se întâmplă în anumite perioade ale anului, îmi explică ea. Un corp electric se ridică în aer. Tot cerul se umple cu un mănunchi de raze colorate.

Se întinse după castronul cu piure de cartofi.

— Mai vrei piure?

— Desigur. Mulţumesc.

O simţeam pe Terri lovindu-mă cu piciorul pe sub masă. Am clătinat din cap către ea. Brad şi Agatha se înşelau. N-aveau cum să fie aurora boreală. Lumina venea din grotă, nu de pe cer.

Oare se înşelau?

Sau mă minţeau intenţionat?

61

* * *

După cină, m-am plimbat cu Terri pe plajă. Dâre de nori cenuşii pluteau peste luna plină. Umbrele se întindeau şi se

plimbau prin faţa noastră, pe măsură ce înaintam prin nisipul zgrunţuros.

— M-au minţit, încercam eu s-o conving pe Terri, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor mei scurţi. Brad şi Agatha ascund ceva. Nu vor să aflăm adevărul despre grotă.

— Sunt doar îngrijoraţi, îmi răspunse sora mea. Nu vor să păţim ceva acolo sus. Se simt responsabili şi…

— Tem, uite! am strigat eu.

I-am arătat grota.

De data asta, Terri văzu şi ea lumina tremurătoare.

În timp ce o priveam plutind pe deasupra noastră, în gura peşterii, norii acoperiră luna şi cerul se întunecă.

— Nu sunt luminile nordice, i-am şoptit eu. E cineva acolo.

— Hai să vedem, îmi răspunse Terri în şoaptă.

Până să ne dăm bine seama ce facem, ne căţărăm deja pe stânci, în drum spre grotă. Eram atraşi ca de un magnet.

Trebuia să merg mai aproape, cât mai aproape, ca să văd de unde venea lumina ciudată şi plutitoare.

Dedesubt, valurile oceanului se izbeau de stâncile mai joase, împroşcând apă în toate direcţiile.

Aproape că ajunsesem la gura peşterii. M-am uitat înapoi şi am văzut plaja rămasă mult în urmă. În gura peşterii, lumina pâlpâia şi plutea.

62

Ne-am căţărat pe ultimele stânci şi ne-am ridicat.

Ne-am dat seama că ne aflăm pe un platou întins. Grota întunecată se contura impozantă în faţa noastră.

Am cercetat cu atenţie gura peşterii. Oare cât o fi de mare? Nu-mi dădeam seama.

Scrutând prin lumina slabă, mi s-a părut că zăresc un tunel pe una dintre laturi.

Am înaintat. Terri se ţinea aproape de mine. Îi citeam teama pe chip. Îşi muşca buza de jos.

— Şi acum? mă întrebă ea cât se poate de încet

— Hai să intrăm, am zis eu.

12

Inima îmi bubuia în piept pe măsură ce ne afundam în întuneric. Tenişii noştri alunecau pe pardoseala netedă şi umedă a grotei. Mirosul acru şi stătut era înecăcios.

— Hei! am protestat când Terri m-a apucat de mână.

— Lumina! Uite! şopti ea.

Pâlpâia în fundul grotei.

Am înaintat lipiţi unul de altul. Tenişii noştri scârţâiau zgomotos. Aerul se încingea.

— E… e un tunel, am bolborosit eu.

Grota se îngusta, apoi o cotea. Lumina cea slabă pâlpâia de după colţ, de undeva din adâncul grotei.

Am înghiţit în sec.

— Hai să mai mergem puţin.

Terri şovăi.

— Tunelul ăsta îmi cam dă fiori, zise ea încetişor.

Am auzit nişte zgomote slabe undeva deasupra.

— Dacă tot am ajuns până aici, am îndemnat-o eu, am putea măcar să mai mergem puţin.

64

Am mers după lumină, ne-am aplecat capetele şi am păşit în tunel. Auzeam apa picurând, *pic! pic! pic!,* în apropiere. Aerul era şi mai greu. Încins.

Tunelul coti, apoi se lărgi brusc într-o încăpere spaţioasă şi rotundă.

Am auzit din nou zgomotul acela şi m-am oprit. O fâlflială slabă şi neliniştită. Care se înteţea

— Ce se-aude? ţipă Terri.

Strigătul ei răsună în peşteră.

— Nuuuu!

Strigătul meu fu înăbuşit de zgomotul înfiorător.

Mi-am ridicat ochii şi am văzut bucăţi din tavanul întunecat al grotei fărâmiţându-se şi prăvălindu-se peste noi.

13

— Nuuuu!

M-am lăsat ţipând pe podeaua udă. Mi-am acoperit capul cu mâinile.

Şi am aşteptat. Am aşteptat să mă izbească.

Zarva se învârtejea deasupra mea. Un şuierat strident se ridică pe deasupra zgomotelor.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Am ridicat privirea... şi am văzut liliecii.

Mii de lilieci negri, bătând neliniştiţi din aripi, năpustindu-se prin încăpere, aruncându-se în jos şi apoi rotindu-se în sus.

Tavanul nu căzuse.

Când am intrat în încăpere, Terri şi cu mine am trezit liliecii. Şuierau zgomotos în timp ce se învârteau nebuneşte pe deasupra capetelor noastre.

— H-hai să ieşim de-aici! Am strigat eu ajutând-o pe Tem să se ridice. Urăsc liliecii!

— De-aia ne-au spus Brad şi Agatha să nu venim aici, strigă Terri ca să acopere zgomotul produs de aripile agitate.

66

Ne-am întors să plecăm. Dar lumina tremurătoare din colţul îndepărtat al camerei mă făcu să mă opresc.

Doar câţiva metri mai încolo. Dacă mai înaintam puţin, rezolvam misterul.

Şi nu mai trebuia să ne gândim vreodată la grota asta înspăimântătoare.

— Vino! am strigat eu.

Am prins-o pe Terri de mână şi am tras-o după mine. Liliecii se agitau deasupra capetelor noastre ciripind şi şuierând. Ne-am ferit capetele de ei.

Către peretele din fundul încăperii. Apoi, într-un alt tunel îngust şi curbat M-am sprijinit cu spatele de zidul tunelului şi m-am strecurat înainte, ţinând-o încă pe Terri de mână.

Lumina palidă devenea mai strălucitoare.

Ne apropiam.

Tunelul se deschise într-o altă încăpere, cam de aceeaşi

mărime cu prima. Terri şi cu mine ne-am văzut nevoiţi să ne acoperim ochii. Intrarea era învăluită într-o lumină puternică şi tremurătoare.

Am înaintat cu paşi mărunţi, lăsându-mi ochii să se acomodeze cu lumina.

Apoi, le-am văzut.

Lumânări. O mulţime de lumânări înşirate de-a lungul pereţilor de piatră.

Toate erau aprinse. Toate pâlpâiau.

— Aşadar, asta-i explicaţia, am zis eu în şoaptă. Lumânări aprinse.

67

— Dar nu e nicio explicaţie! protestă Terri, în timp ce lumina îi juca pe faţa palidă. Cine a pus lumânările aici?

Apoi, amândoi l-am văzut pe bărbat.

Un bătrân cu părul alb, lung şi încâlcit şi cu un nas coroiat. Stătea aplecat deasupra unei mese grosolane făcută dintr-un buştean.

Era palid şi extrem de slab, iar cămaşa largă îi atârna neglijent. Avea ochii închişi. Umbrele îi jucau pe faţă. Părea că respiră odată cu pâlpâitul lumânărilor.

De parcă ar fi fost o parte din lumină.

O parte a luminii fantomatice.

Eu şi Terri am îngheţat privindu-l. Oare ne văzuse? Oare era viu?

Oare era o fantomă?

Deschise ochii. Nişte ochi mari şi întunecaţi, cufundaţi adânc în orbite.

Se întoarse către noi şi ne fixă cu ochii aceia înfiorători şi adânci.

Îşi încovoie încetişor un deget noduros.

— Veniţi.

Vocea lui răsună ca o şoaptă uscată. De parc-ar fi fost Moartea.

Şi înainte să ne mişcăm noi, se ridică de pe scaun şi se îndreptă către noi.

14

Voiam s-o iau la fugă, dar parcă eram lipit de podea.

Era ca şi cum silueta fantomatică mă ţinea pe loc.

Terri icni. Mă îmbrânci din spate.

Probabil că se împiedicase. Dar înghionteala ei ne puse pe amândoi în mişcare.

Am mai aruncat o ultimă privire spre silueta palidă şi tremurătoare. Trupul său osos lucea în lumina sinistră a lumânărilor.

Se îndreptă spre noi cu gura schimonosită într-un rânjet straniu. Privirea lui era la fel de inexpresivă ca a unui om de zăpadă.

Atunci, ne-am întors şi am luat-o la fugă.

Terri alerga înaintea mea prin tunel, în timp ce tenişii ei alunecau pe podeaua udă. Mă străduiam să ţin pasul cu ea, chiar dacă mai alunecam sau mă împiedicam.

Aveam picioarele ca de plumb. Tâmplele îmi zvâcneau. Simţeam că-mi pocneşte capul.

— Du-te! Du-te! Du-te! ţipam eu întruna.

M-am întors şi m-am uitat înapoi.

Venea după noi!

— Nuuuu! am zbierat eu.

N-ar fi trebuit să mă întorc.

M-am împiedicat de o piatră ascuţită şi m-am prăvălit pe pământul tare.

Mi-am julit coatele şi genunchii.

M-am întors cu răsuflarea întretăiată.

Exact în momentul în care fantoma se întindea să m-apuce de gât cu mâinile sale osoase.

15

Am ţipat îngrozit, m-am ridicat în grabă şi m-am ferit de mâinile sale întinse şi osoase.

La câţiva paşi mai încolo, Terri se uita înspăimântată cu gura căscată şi cu ochii măriţi de groază.

Fantoma gemu în timp ce îşi întindea mâinile spre noi.
Nu ştiu de unde am găsit tăria de a o lua iar la fugă.
Alergam alături de Terri. Prin tunelul îngust şi alambicat. Prin încăperea liliecilor, care acum era pustie şi tăcută.
Alergam către ieşire.
De-acolo ne-am strecurat împleticindu-ne printre bolovanii umezi de rouă. Am luat-o la vale către plaja stâncoasă, ce strălucea în bătaia lunii.
M-am mai întors o dată. Din curiozitate.
Gura peşterii era cufundată în întuneric. Era mai întunecată chiar decât cerul nopţii.

71

Am alergat de-a lungul ţărmului, apoi am luat-o pe lângă pădure. Amândoi gâfâiam când am ajuns la căsuţă.
Am împins cu putere în uşă, am intrat împleticindu-mă după Terri, apoi am trântit uşa la loc.
— Terri, Jerry, voi sunteţi? se auzi vocea Agathei din bucătărie.
Veni spre noi ştergându-şi mâinile pe o cârpă de bucătărie în carouri.
— Ei? ne chestionă ea. L-aţi găsit?
— Eh? m-am holbat eu la ea, încercând încă să-mi vin în fire.
„Dac-am găsit fantoma?”
Asta voia să zică?
— L-aţi găsit? ne întrebă ea din nou. Aţi găsit prosopul de plajă?
Ne privea nedumerită, iar eu şi Terri am izbucnit uşuraţi în râs.
N-am reuşit să-nchid ochii în noaptea aceea M-am tot gândit la fantomă. La părut alb şi încâlciL La ochii înfundaţi în orbite. La degetele osoase care se întindeau spre mine.
Şi mă tot întrebam dacă procedaserăm corect ascunzându-ne de Brad şi Agatha
— O să ne certe pentru că am intrat în grotă, îi spusesem surorii mele.
— Oricum, probabil că n-o să ne creadă, fusese Terri de

părere.

72

— Şi-apoi ce rost are să-i supărăm? continuasem eu. Au fost atât de drăguţi cu noi. Iar noi am intrat în grotă, deşi ne rugaseră să nu mergem acolo.

Aşa că nu le pomeniseră nimic despre fantoma înconjurată de lumânări din grota înspăimântătoare.

Şi acum mă foiam în pat, măcinat de gânduri. Mă tot întrebam dacă n-ar fi trebuit să le povestim verilor noştri ce ni se întâmplase.

Deşi eram în plină vară, mi-am tras cearşaful până la gât şi mi-am aruncat privirea spre fereastră. Dincolo de perdeaua care fâlfâia, strălucea lumina palidă a lunii.

Nu era prea plăcut. Lumina gălbuie îmi amintea de paloarea fantomei.

Brusc, gândurile mi-au fost tulburate de o bătaie uşoară.

Poc, poc! Poc, poc, poc!

M-am ridicat rapid.

Zgomotul se auzi din nou.

Poc, poc! Poc, poc, poc!

Apoi o şoaptă lugubră.

— Vino-ncoace.

Poc, poc! Poc, poc, poc!

— Vino-ncoace.

Fantoma ne urmărise până acasă.

16

— Vino-ncoace.

Cum stăteam eu în capul oaselor, paralizat de frică, am zărit conturul unei feţe profilându-se în fereastra scăldată de lumina lunii.

Mai întâi o claie de păr spălăcit. O frunte înaltă. Apoi doi ochi întunecaţi cu scânteieri albastre în lumina strălucitoare.

Nat!

Rânjea la mine de la fereastră.

— Nat, tu eşti! am răsuflat eu uşurat sărind din pat. Mi-am tras halatul peste pijama şi apoi m-am dus la fereastra deschisă.

Chicoti.

M-am uitat afară. Sam îl ridicase pe Nat pe umeri, iar acum îl dădea jos. Louisa stătea lângă ei, îmbrăcată în pantaloni scurţi albi la care asortase un pulover larg de culoare gri.

— Ce-ce căutaţi aici? m-am bâlbâit eu. M-aţi speriat de moarte.

74

— N-am vrut să te speriem, zise Sam cu mâinile aşezate pe umerii plăpânzi ai lui Nat. V-am văzut alergând pe plajă. Şi voiam să ştim ce s-a-ntâmplat.

— N-o să vă vină să credeţi! le-am strigat eu. Mi-am dat seama că Brad şi Agatha m-ar fi putut auzi de deasupra. Nu voiam să-i trezesc.

Le-am făcut semn celor trei copii.

— Haideţi la mine în cameră. Putem discuta aici. Sam îl ridică pe Nat pe pervaz. L-am tras înăuntru.

Apoi, Sam şi Louisa se căţărară şi ei înăuntru.

Se aşezară pe pat. Am început să mă plimb agitat prin faţa lor.

— Am fost cu Tem în grotă, le-am zis eu în şoaptă. Am văzut fantoma. Stătea într-o încăpere dosnică plină cu lumânări.

Toţi trei erau uluiţi.

— Era foarte bătrână şi arăta de-a dreptul înfiorător, mi-am continuat eu povestirea. Nu mergea. Parcă plutea. Când ne-a văzut, s-a luat după noi. Am căzut şi aproape că reuşise să pună mâna pe mine. Dar am scăpat până la urmă.

— Oau! făcu Sam.

Ceilalţi se holbau uimiţi la mine.

— Şi apoi? mă întrebă Nat.

— Apoi am fugit cât ne-au ţinut picioarele până aici, i-am răspuns eu. Asta-i tot.

Mă mai fixară o vreme cu privirile. Mă întrebam la ce se gândeau. Oare mă credeau?

În cele din urmă, Sam se dădu jos de pe marginea patului şi se îndreptă spre fereastră.

75

— N-am vrut să aflaţi despre existenţa fantomei, zise el calm dându-şi pe spate părul castaniu.

— De ce? l-am chestionat eu.

Sam ezită.

— N-am vrut să vă speriem.

Am râs dispreţuitor.

— Da' ne speriaţi de fiecare dată când ne întâlneam cu voi.

— Asta era doar aşa, ca să ne distrăm, îmi explică Sam. Dar ştiam că dacă veţi afla despre fantomă...

Glasul lui deveni din ce în ce mai stins.

— Aţi văzut-o şi voi? i-am întrebat strângându-mi şi mai tare halatul pe lângă corp.

Toţi trei dădură din cap.

— Noi nu ne mai apropiem de grotă, îmi zise Nat scărpinându-şi braţul. Fantoma e de-a dreptul înfiorătoare.

— Şi mai e şi periculoasă pe deasupra, mi se destăinui Louisa. Cred că vrea să ne omoare.

Mă privi fix în ochi.

— Chiar şi pe voi. Pe tine şi pe Tem.

M-am cutremurat

— Dar de ce? Eu şi cu Terri nu i-am făcut nimic.

— N-are importanţă. Nimeni nu e în siguranţă, şopti Sam privind agitat pe fereastră. Doar aţi văzut scheletul din pădure, nu? Aşa veţi ajunge dacă fantoma pune mâna pe voi.

M-au trecut iar fiorii pe şira spinării. Eram îngrozit

— Putem scăpa de fantomă, zise Louisa întrerupându-mi şirul gândurilor.

76

Îşi tot ffământa agitată mâinile în poală.

— Dar avem nevoie de ajutorul vostru, continuă ea. N-o să reuşim fără voi.

Am înghiţit în sec.

— Dar cu ce putem noi să v-ajutâm? am întrebat-o eu. Însă

nici nu apucă să-mi răspundă, că se auziră nişte scârţâituri de deasupra. Apoi, nişte glasuri.

Oare îi treziserăm pe Brad şi Agatha?

Louisa şi fraţii ei se grăbiră să iasă pe fereastră.

— Ne vedem pe plajă – mâine-dimineaţă, îmi transmise Sam.

I-am privit de la fereastră cum se fac nevăzuţi în pădure.

Camera era din nou cufundată în tăcere. Perdelele fâlfâiau uşurel. Mă uitam în depărtare la pinii care se legănau în adierea blândă a vântului.

Mă întrebam cum puteam să-i ajutăm să scape de o fantomă bătrână.

Ce puteam *noi* să facem?

17

Zgomotul ploii mă trezi în dimineaţa următoare. M-am dat jos din pat şi m-am repezit la fereastră. Ploua torenţial şi vântul băteaîn rafale. În grădină, printre straturile de legume, se formaseră pârâiaşe, care se scurgeau în spatele casei. O ceaţă groasă se aşternuse peste copaci.

— Ce vreme! zise Terri intrând în cameră.

M-am întors spre ea.

— Terri, trebuie să-ţi spun ceva.

I-am povestit discuţia mea din miez de noapte cu fraţii Sandler. Când am terminat de povestit, Terri privea absorbită pe fereastră.

— Păi, şi-acum ce facem? Nu putem merge să ne întâlnim cu ei pe ploaia asta.

— Aşa e, i-am răspuns eu. Trebuie s-aşteptăm până se opreşte.

— Urăsc să aştept! exclamă Terri.

O zbughi la ea în cameră ca să se îmbrace.

Mi-am tras pe mine blugii mei vechi şi decoloraţi, tăiaţi în genunchi, şi un pulover gri sport.

78

Apoi, m-am dus să iau micul dejun cu ceilalţi. Agatha ne făcuse fulgi de ovăz cu unt şi bucăţi de zahăr caramelizat pe deasupra.

După micul dejun, Brad aprinse un foc mare în şemineu, iar Terri se aşeză pe podea, în faţa focului, şi începu să îşi aranjeze colecţia de flori sălbatice.

În timp ce Terri îşi lipea mostrele de flori uscate pe bucăţi de carton, eu tăiam frunză la câini şi aşteptam să se oprească odată ploaia. Ce ploaie tâmpită!

Soarele s-a ivit abia după prânz. Cum ne-am văzut afară, am şi tulit-o spre plajă.

Am aşteptat aproape o oră. Eu am exersat aruncarea pietrelor pe apă, iar Terri a căutat scoici. Dar nici urmă de Sam, Nat şi Louisa.

— Şi-acum ce facem? am întrebat eu dând cu piciorul într-o piatră.

Ne irosiserăm toată ziua.

— Mi-am adus materialele pentru imprimarea gravurilor de pe pietrele funerare, zise Terri. Hai să mergem prin cimitir!

Am luat-o spre micul cimitir, am sărit zidul vechi de piatră, şi ne-am uitat cu atenţie primprejur. Mormintele erau foarte vechi. Majoritatea pietrelor funerare erau căzute la pământ, sparte sau acoperite de rădăcini.

Cimitirul începea să fie înghiţit de pădure. Câţiva copaci se instalaseră deja pe morminte, iar un pom uriaş se prăbuşise peste zid distrugând mai multe lespezi.

— Mă duc să văd dacă nu găsesc ceva interesant pe lângă copacul acela răsturnat, mă anunţă Terri.

79

Terri o luă înainte, iar eu încercam să mă ţin după ea. Ultima dată când fuseserăm aici, o luasem pe cărările lăturalnice. Acum însă, îmi croiam drum direct prin mijlocul cimitirului.

Am început să citesc numele inscripţionate pe pietrele funerare. Primul mi-a atras atenţia: AICI ODIHNEŞTE MARTIN SADLER.

Ciudat! încă un Sadler. Mi-am amintit că Sam ne spusese

că Sadler e un nume destul de frecvent prin zonă. Poate că zona asta aparţinea celor din familia Sadler.

Piatra funerară de lângă cea a lui Martin îi aparţinea soţiei sale, Mary Sadler. Apoi, lespezile unor copii din familia Sadler: Sarah şi Miles.

Am luat-o pe cealaltă cărare şi am citit în continuare inscripţiile. Încă un Sadler. Peter Sadler. Lângă Peter, Miriam Sadler.

Oau! Deja mă lua cu frig. Oare pe aici nu mor decât cei din familia Sadler?

Am trecut mai departe. Şi aici tot Sadler. Hiram, Margaret, Constance, Charity...

Oare cimitirul acesta era plin doar de Sadleri?

Ţipătul lui Terri îmi ajunse la urechi.

— Jerry, vino-ncoace!

Am găsit-o lângă pinul căzut. Era nedumerită.

— Uite! zise ea arătându-mi nişte pietre funerare.

Mi-am aruncat privirile pe două lespezi mai mari.

THOMAS SADLER, DECEDAT LA 18 FEBRUARIE 1641 ŞI PRISCILLA SADLER, SOŢIA LUI THOMAS. DECEDATĂ LA 5 MARTIE 1641.

80

— Da, ştiu, i-am zis eu lui Tem. Tot cimitirul e plin de Sadleri. Ciudat, nu?

— Nu, nu asta. Uită-te la mormintele copiilor! zise Tem agitată.

Lângă pietrele funerare ale părinţilor erau aliniate trei pietre identice mai mici care se înălţau înaintea noastră. Erau curate, şi inscripţiile se puteau distinge cu uşurinţă. Arătau de parcă cineva avea grijă de ele.

M-am aplecat să citesc numele.

— Sam Sadler, fiul lui Thomas şi al Priscillei.

M-am ridicat.

— Şi?

— Citeşte în continuare, îmi zise Tem.

M-am aplecat din nou.

— Louisa Sadler.

— Oau, am bolborosit eu. Pun pariu că ştiu care-i ultimul nume.

— Şi eu la fel, şopti Terri cu o voce tremurătoare.

M-am uitat şi la ultima inscripţie.

— Aici odihneşte Nat Sadler, decedat la vârsta de cinci ani.

18

M-am holbat la cele trei pietre funerare până când imaginea lor începu să se înceţoşeze.

Trei lespezi. Trei copii.

Sam, Louisa şi Nat.

Toţi morţi în prima jumătate a anilor 1600.

— Nu pricep, am mormăit eu.

Simţeam cum mă ia ameţeala pe măsură ce mă ridicam.

— Pur şi simplu, nu pricep.

— Va trebui să-i întrebăm pe Brad şi Agatba despre asta, zise Terţi. E mult prea ciudat!

Am luat-o la fugă spre căsuţă. Încă mai vedeam înaintea ochilor cele trei lespezi.

Sam, Louisa şi Nat.

I-am găsit pe Brad şi Agatha în curtea din spate, sub copaci, în balansoarele lor.

Agatha zâmbi când ne văzu alergând către ei cu răsuflarea tăiată.

— Voi, copii, alergaţi tot timpul. Ce n-aş da să am energia voastră!

82

— Am fost în cimitir, i-am spus. Vrem să vă întrebăm ceva.

Ridică dintr-o sprânceană.

— A, aţi copiat inscripţiile de pe pietrele funerare?

— N-am ajuns până acolo, îi zise Terri. Am citit inscripţiile. Toţi cei de-acolo purtau numele de Sadler. Toţi.

Balansoarul Agathei se legăna constant. Dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Vă mai aduceţi aminte de copii ăia pe care i-am întâlnit

pe plajă? am deschis eu discuţia. Ei bine, am găsit pietrele funerare ale lui Sam, Louisa şi Nat Sadler. Au murit prin 1640. Aşa-i cheamă şi pe copiii pe care i-am cunoscut!

Agatha şi Brad se legănau la unison. Înainte şi-napoi. Înainte şi-napoi. Agatha îmi zâmbi.

— Şi, ce voiai să întrebi, Jerry?

— Cum de sunt atâţia Sadleri în cimitir? am întrebat-o eu. Şi cum se face că numele prietenilor noştri sunt inscripţionate pe lespezile acelea?

— Bună întrebare, mormăi Brad sobru.

Agatha zâmbi.

— Mă bucur să văd că sunteţi atât de perspicace. Aşezaţi-vă. E o poveste lungă.

Ne-am aşezat pe iarbă.

— Povesteşte-ne! am îndemnat-o eu nerăbdător.

Agatha trase adânc aer în piept şi începu.

— În iarna lui 1641, o mulţime de Sadleri – practic, o întreagă familie – au navigat din Anglia până aici,

83

unde s-au şi stabilit. Erau pelerini care veniseră să înceapă o viaţă nouă aici.

Se uită la Brad care se legăna în continuare, privind copacii.

— A fost una dintre cele mai aprige ierni din istorie, continuă Agatha. Şi, din nefericire, Sadlerii nu erau obişnuiţi cu frigul. Au murit unul câte unul şi au fost îngropaţi în micul cimitir. Până pe la 1642 nu mai rămăsese aproape niciunul.

Brad se tot legăna şi dădea din cap.

Balansându-se constant, Agatha continuă.

— Prietenii voştri, Sam, Nat şi Louisa, sunt verii voştri îndepărtaţi. Ca mine şi Brad. Au fost botezaţi după strămoşii lor, copiii îngropaţi în cimitir. Şi noi am fost botezaţi după strămoşii noştri. O să găsiţi în cimitir pietre funerare şi pentru Agatha şi Bradford Sadler.

— Da? zise Terri.

Agatha dădu solemn din cap.

— Bineînţeles. Numai că eu şi cu vărul vostru nu suntem

încă gata să dăm colţul. Nu-i aşa, Brad?

Brad clătină din cap.

— Aşa-i, coniţă.

Terri şi cu mine am izbucnit în râs.

Uşuraţi.

Eram bucuros că exista o explicaţie logică pentru ceea ce descoperiserăm în cimitir. Brusc, am simţit nevoia să le povestesc lui Brad şi Agathei despre fantoma din grotă.

84

Dar Terri începuse să vorbească despre florile de câmp, aşa că m-am lăsat în iarbă şi mi-am păstrat gândurile pentru mine.

* * *

În dimineaţa următoare ne-am întâlnit, până la urmă, cu Sam, Louisa şi Nat pe plajă.

— Pe unde-aţi umblat? i-am întrebat eu. V-am aşteptat ieri toată după-amiaza pe-aici.

— Hei, ne laşi? protestă Sam. A plouat. N-am avut voie afară.

— Am fost în cimitir ieri, le spuse Teiri. Am văzut trei pietre funerare cu numele voastre.

Louisa şi Sam se uitară unul la altul.

— Sunt strămoşii noştri, zise Sam. Am fost botezaţi cu numele lor.

— Jerry zicea că aveţi un plan ca să scăpăm de fantomă, le zise Terri fără ocolişuri.

Sora mea era întotdeauna foarte directă.

— Aşa e, zise Sam preocupat. Haideţi cu noi.

O luă la pas prin nisipul zgrunţuros către grotă.

Mă străduiam să ţin pasul cu el.

— Hei, unde mergem? Eu nu mai intru iar în grota aia. Sub nicio formă! m-am ambalat eu.

— Nici eu, mă susţinu şi Teni. Mi-a fost de ajuns o dată.

Sam mă fixă cu ochii lui căprui.

— Dar nici nu trebuie să mai intraţi. Promit.

85

Ne duse până la terasamentul de sub grotă. M-am uitat în sus, punând-mi mâinile pavăză la ochi ca să mă apăr de soare.

Grota nu mai părea atât de înspăimântătoare în timpul zilei. Stâncile albe şi netede străluceau. Gura întunecată a peşterii nu mai părea atât de ameninţătoare.

Sam ne arătă gura peşterii.

— Vedeţi pietrele alea mari de deasupra grotei?

Am aruncat o privire într-acolo.

— Ce-i cu ele?

— Nu trebuie decât să vă căţăraţi până acolo şi să le împingeţi în jos. Bolovanii vor acoperi gura peşterii, şi fantoma va fi prinsă înăuntru pentru totdeauna.

Terri şi cu mine ne-am holbat la stâncile uriaşe. Fiecare din ele cântărea, probabil, vreo sută de kilograme.

— Cred că glumiţi, nu? am zis eu.

Louisa clătină din cap.

— Suntem cât se poate de serioşi, zise ea.

— Să acoperim gura peşterii cu bolovani? am repetat eu holbându-mă la ea.

Gaura aceea întunecată părea să mă privească şi ea ca un uriaş cu ochii negri.

— Şi asta va ţine fantoma înăuntru? Oare nu poate să treacă prin stânci? Doar e o fantomă, nu? Ar putea să treacă prin ele.

— Nu, n-o să poată trece, îmi explică Louisa. Legenda spune că peştera e un sanctuar străvechi. Asta

86

înseamnă că, dacă un spirit malefic este prins înăuntru, nu poate trece prin stâncile acelea vechi. Fantoma va rămâne închisă acolo pentru totdeauna.

Terri se încruntă.

— Păi, şi-atunci de ce n-aţi împins voi înşivă pietrele până acum?

— Suntem prea speriaţi, se scăpă Nat.

— Dacă nu reuşim, fantoma ar putea veni după noi, zise

Sam. Noi locuim aici. Ar putea să afle care este casa noastră – şi apoi, să se răzbune.

— Am aşteptat pe cineva care nu e de prin partea locului să vină să ne ajute, zise Louisa aruncându-mi o privire rugătoare. Am aşteptat nişte persoane în care să avem încredere.

— Şi cu noi cum rămâne? i-am chestionat eu. Dacă încercăm să întemniţăm fantoma în seara asta, şi nu reuşim, n-o să vină după noi?

— O să reuşim, zise Sam serios. O să ne implicăm toţi. Dacă fantoma iese afară, eu, Nat şi Louisa o să-i distragem atenţia. N-o s-o lăsăm să vă vadă.

— Ne ajutaţi? Vă rugăm, ne imploră Louisa. De când ne ştim, fantoma asta ne-a terorizat.

— Toţi o să fie fericiţi pe aici, dacă ne ajuţi să închidem fantoma, continuă Sam.

Am ezitat. Lucrurile ar fi putut să nu iasă tocmai bine.

Dacă nu reuşeam să clintim bolovanii? Dacă fantoma ar fi trecut prin stâncă şi ne-ar fi găsit pe mine şi pe Terri acolo sus? Dacă vreunul dintre noi aluneca şi cădea de la înălţimea aia?

87

Nu. Hotărât nu. Nu puteam s-o facem. Era mult prea primejdios.

Când să le comunic decizia mea, o aud pe Terri:

— Sigur că vă ajutăm.

19

Ne-am petrecut după-amiaza culegând afine împreună cu Agatha. Apoi am făcut îngheţată de afine într-un putinei vechi. Era cea mai bună îngheţată pe care o mâncasem vreodată. Agatha spunea că e aşa bună pentru că afinele fuseseră culese chiar de noi.

Pe măsură ce se apropia cina, deveneam din ce în ce mai agitat Oare chiar aveam să prindem o fantomă la noapte?

Veni şi ora mesei. De-abia dacă m-am atins de mâncare. Când Agatha mă privi mai insistent, i-am spus că mă cam îndopasem cu îngheţată.

După cină, eu şi Tern am ajutat-o pe Agatha la spălatul vaselor. Apoi, Brad insistase să-mi arate cum se fac nodurile marinăreşti. În vremea asta, stomacul meu era mult mai strâns decât nodurile marinăreşti ale lui Brad!

În cele din urmă, eu şi Teni i-am anunţat că mergem pe plajă să luăm aer. Şi am tulit-o să ne întâlnim cu prietenii noştri.

89

Era o noapte cât se poate de senină. Mii de stele străluceau deasupra noastră. Picăturile de rouă se aşezaseră peste tot. Luna plină lumina ca ziua.

Eu şi Terri ne-am strecurat tiptil-tiptil pe cărarea ce cobora spre plajă. Niciunul dintre noi nu prea avea chef de vorbă. Mă tot gândeam la sfaturile părinţilor noştri dinaintea plecării, de a o ţine pe Terri departe de belele.

„Păi, acum ne-am cam băgat în belea, m-am gândit eu la rece. Suntem în belele până-n gât. Amândoi.”

Sau, poate, chiar toţi cinci.

Sam, Louisa şi Nat ne aşteptau pe ţărm. Apa cea întunecată strălucea în bătaia lunii. Brusc, mi-am dorit să fie mai întuneric afară. Aveam nevoie de adăpostul întunericului pentru ceea ce urma să facem.

I-am salutat cu inima strânsă pe cei trei prieteni ai noştri.

Sam îşi duse un deget la buze şi ne făcu semn să-l urmăm. Ne-am strecurat în tăcere printre stânci până la baza grotei.

— Hei, priviţi, am şoptit eu privind în sus către grotă.

Lumina pâlpâia puternic la intrare.

Fantoma era acasă.

M-am uitat în sus la grotă şi am stabilit traseul. Ne vom căţăra la fel cum o făcuselăm cu o seară înainte. Numai că, în loc să intrăm în grotă, vom continua să ne căţărâm prin lateral, până vom ajunge în vârf.

Teni se tot fâţâia lângă mine.

— Eşti gata? i-am şoptit eu.

90

Dădu hotărâtă din cap.

— Noi o să vă aşteptăm aici jos, zise Sam încet. Dacă fantoma va ieşi, noi vom fi pregătiţi să-i distragem atenţia. Baftă!

Cei trei stăteau strânşi laolaltă. Puteai citi pe feţele lor cât erau de înspăimântaţi. Nat o strânse pe Louisa de mână.

— Pa, Terri, zise el încetişor.

Cred că o cam plăcea pe Terri.

— Ne vedem în câteva minute, îi şopti ea. Nu-ţi face griji, Nat. O să scăpăm noi de fantoma aia afurisită. Haide, Jerry!

Picioarele mele se dovediră a fi neobişnuit de elastice, pe măsură ce eu şi Teni ne căţăram pe stânci. Înaintam constant. Şi cu mare atenţie.

M-am uitat la Tem care se afla la câţiva centimetri în spatele meu. Respira cu greutate. Iar faţa ei părea tensionată din cauza concentrării.

Am ajuns la intrarea în grotă. Lumina dinăuntru strălucea cu putere.

I-am făcut semn spre dreapta. Terri dădu din cap. Se căţără după mine prin lateral.

Stâncile erau pline de rouă şi foarte alunecoase. Ne strecuram în patru labe. Era mai abrupt decât îmi imaginasem.

Încercam să mă opresc din tremurat. O singură mişcare greşită şi putem provoca o alunecare de bolovani. Fantoma şi-ar fi dat atunci seama că e ceva în neregulă.

Ne căţăram încet.

91

Cu atenţie. Şi hotărâre.

M-am oprit să-mi trag răsuflarea şi m-am uitat în jos spre plajă. Cei trei prieteni ai noştri nici nu se clintiseră.

Le-am făcut cu mâna, în timp ce, cu cealaltă, mă sprijineam de stâncă. Nat îmi făcu şi el cu mâna. Ceilalţi rămaseră nemişcaţi uitându-se în sus la mine şi la Terri.

Am ajuns pe lespedea de piatră de deasupra peşterii. M-am

întors şi am ajutat-o şi pe Terri să urce pe marginea îngustă.

Am evaluat împreună situaţia. Bolovanii pe care trebuia să-i prăvălim peste intrarea în grotă nu erau atât de voluminoşi pe cât crezusem. Formau o grămadă compactă. Nu părea prea dificil să-i împingem.

Pe când mă pregăteam să împing mormanul de bolovani, am aruncat o privire în jos la prietenii noştri. Spre surprinderea mea, Sam sărea şi dădea din mâini. Louisa şi Nat erau şi ei foarte agitaţi.

— Ce se întâmplă? se impacientă Terri. De ce se agită aşa?

— Cred că încearcă să ne spună ceva, i-am zis eu simţind cum mă trec fiori pe şira spinării.

Oare fantoma ieşise pe marginea grotei?

Oare ne *şi* prinsese deja?

Am tras adânc aer în piept şi, stăpânindu-mi frica, m-am aplecat ca să văd intrarea grotei.

Nu era nimeni.

— Jerry, ridică-te! se agită Terri. O să cazi!

M-am ridicat şi am privit înspre cei trei copii.

92

— Hei! am strigat eu când i-am zărit fugind spre pădure.

Mi se tăie răsuflarea.

— S-a-ntâmplat ceva, am mormăit eu. Hai s-o ştergem de-aici!

M-am întors şi am zărit fantoma în spatele nostru.

Întreaga sa făptură strălucea palidă în lumina lunii. Ochii săi absenţi şi adânciţi în orbite ne priveau aspm.

Mă prinse de umăr, iar cu cealaltă mâna osoasă o apucă pe Terri de mijloc.

— Veniţi cu mine, şopti sec. Ca o sentinţă.

20

Ne târî spre intrarea grotei.

„Are atâta forţă”, îmi trecu prin minte. Atâta forţă pentru o persoană vârstnică şi slăbănoagă.

Pietrele îmi alimecau sub picioare – o pâclă cenuşie. Pământul părea că se clătină înainte şi-napoi. Mi se părea că umbre alungite se întindeau după mine, gata să mă tragă în jos.

Am încercat să ţip, dar ţipătul mi se opri în gât.

M-am smucit să mă eliberez din strânsoarea ei, dar era mai puternică decât mine.

Terţi se văicărea şi plângea cu sughiţuri. Dădea din mâini, încercând să se elibereze.

Dar fantoma o ţinea strâns.

Până să mă dezmeticesc, ne împleticeam deja prin tunelurile întunecate şi alambicate ale peşterii. Flăcările lumânărilor străluceau în faţa noastră. Eram prea înspăimântaţi ca să ne împotrivim sau ca să ne eliberăm.

94

M-am hârjâit cu umărul de unul dintre pereţii tunelului îngust. Mi se pusese un nod în gât. Nu puteam nici măcar să ţip de spaimă.

Fantoma ne eliberă de îndată ce ajunserăm în încăperea cu lumânări. Ne privi aspru, apoi ne făcu semn cu degetul său osos s-o urmăm la masa sa de plută.

— Ce-ce vrei să ne faci? bolborosi Terri.

Nu răspunse.

Îşi dădu pe spate părul alb şi încâlcit. Apoi ne făcu semn să ne aşezăm.

Am făcut întocmai. Îmi tremurau atât de tare picioarele, încât am fost bucuros că mă pot aşeza undeva.

M-am uitat la sora mea. Îi tremura buza de jos. Şi îşi frângea mâinile în poală.

Fantoma tuşi. Apoi se aplecă peste masa grosolană.

— Aţi dat de belea. Amândoi, zise cu o voce subţirică.

— N-noi n-am vrut să facem nimic rău, mi-am dat eu drumul la gură.

— E periculos să te amesteci în treburile fantomelor, zise el ignorându-mă.

— O să plecăm, i-am propus eu cu disperare. N-o să ne mai întoarcem niciodată.

— N-am vrut să te deranjăm, ţipă Teni.
Ochii cufundaţi în orbite se măriră de uimire.
— Eu?
Un zâmbet ciudat i se aşternu pe chipul palid.

95
— N-o să spunem nimănui că te-am văzut, i-am zis eu.
Zâmbetul i se întinse pe toată faţa.
— Eu? zise din nou.
Se apleca peste masa de lemn.
— Eu nu sunt fantomă! exclamă el. Cei trei prieteni ai voştri sunt.

21

— Ei? am bâiguit eu neîncrezător.
Zâmbetul său păli.
— Vă spun adevărul, zise el cu blândeţe, frecându-şi obrajii palizi cu mâna sa osoasă.
— Vrei să ne păcăleşti, îi spuse Terri. Copiii ăia...
— Nu sunt copii, o întrerupse brusc bătrânii. Au peste trei sute cincizeci de ani.
Eu şi Terri ne-am uitat uimiţi unul la altul. Tâmplele îmi zvâcneau atât de tare, încât nici nu puteam să mai gândesc limpede.
— Permiteţi-mi să mă prezint, zise bătrânii aplecându-se peste colţul mesei.
Flăcările tremurătoare ale lumânărilor dansau pe chipul său brăzdat de riduri.
— Numele meu este Harrison Sadler.
— Încă un Sadler? am izbucnit eu.
— Şi pe noi ne cheamă tot Sadler, ţipă Terri.
— Ştiu, zise el molcom.
Bărbatul fii cuprins de un acces de tuse.

97
— Am venit aici tocmai din Anglia în urmă cu ceva vreme,

zise el.

— Prin 1641? l-am chestionat.

„*Este* o fantomă”, mi-am zis înfiorindu-mă.

Întrebarea mea păru să-l distreze.

— Ei, nu chiar de atâta vreme, îmi răspunse el sec. După ce am terminat colegiul, am plecat pe urmele strămoşilor mei, şi am ajuns aici. Studiez fantomele şi fenomenele oculte.

Oftă.

— Materialul de pe-aici este arhisuficient.

Am început să-l studiez cu atenţie. Oare spunea adevărul? Oare chiar era om – şi nu fantomă?

Sau era doar o farsă răutăcioasă?

Ochii lui întunecaţi şi cufundaţi în orbite nu mă lămureau cu nimic.

— De ce ne-ai târât până aici? l-am întrebat eu, ridicându-mă în genunchi.

— Ca să vă avertizez, răspunse Harrison Sadler. Că să vă previn în privinţa fantomelor. Sunteţi în pericol. Eu le-am studiat. Ştiu de ce sunt în stare.

Tem icni. Nu-mi dădeam seama dacă îl crede sau nu pe bătrân.

Mi-am dat seama că nu-l credeam deloc. Poveste lui n-avea nicio logică.

M-am ridicat în picioare.

— Dacă eşti un savant care studiază ocultismul, l-am întrebat eu, cum se face că eşti blocat în grota asta?

98

Îşi ridică încetişor mâna şi ne arătă tavanul întunecat.

— Grota asta este un sanctuar, murmură el.

Sanctuar? Acelaşi lucru ni-l spusese şi Sam.

— Odată intrate aici, ne explică Harrison, fantomele nu mai pot trece prin zid.

— Asta înseamnă că tu eşti prins aici, am stăruit eu.

Mă privi aspru.

— Planul meu este să prind fantomele aici, îmi răspunse el calm. De-aia am adunat mormanul ăla de bolovani deasupra intrării. Sper ca într-o bună zi să reuşesc să le închid aici

pentru totdeauna.

M-am întors către Teni. Îl privea atentă pe Harrison.

— Dar de ce *locuieşti* aici? l-am întrebat eu.

— Pentru că aici sunt în siguranţă, răspunse el. Sanctuarul mă apără. Fantomele nu mă pot lua prin surprindere apărând din zid. Nu v-aţi întrebat de ce v-au pus pe *voi* să veniţi aici, în loc să vină ei înşişi?

— Ne-au trimis aici pentru că sunt îngroziţi de tine! i-am strigat eu, lăsând la o parte Mea. Ne-au trimis aici pentru că *tu eşti* fantoma!

Se schimbă la faţă. Se ridică de la masă şi veni repede spre noi. Ochii lui adânciţi în orbite străluceau ca nişte cărbuni încinşi.

— Ce ai de gând să faci? i-am strigat eu.

22

Harrison mai făcu un pas ameninţător spre noi.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa? ne acuză el.

Eu şi Terri eram prea înspăimântaţi ca să mai putem răspunde.

— Ce-ce vrei să faci? i-am zis eu din nou cu o voce subţirică şi tremurătoare.

Se uită la noi câteva secunde, în timp ce umbre de lumină i se perindau pe faţa palidă.

— O să vă las să plecaţi, zise el în cele din urmă.

Tem ţipă de uimire.

Eu m-am îndreptat către tunel.

— O să vă las să plecaţi, zise din nou Harrison Sadler. Că să puteţi cerceta colţul din răsărit al cimitirului vechi.

Îşi flutură mâna osoasă.

— Haideţi! Duceţi-vă! în cimitir.

— Chi-chiar ne laşi să plecăm? m-am bâlbâit eu.

— După ce veţi vedea colţul dinspre răsărit, vă veţi întoarce, zise Harrison misterios. O să vă-ntoarceţi.

„În niciun caz”, mi-am zis eu în gând, în timp ce inima îmi zvâcnea în piept

100

Sub nicio formă n-o să mă mai apropii vreodată de grota asta îngrozitoare.

— Duceţi-vă! ne strigă bătrâna fantomă.

Ne-am întors şi am tulit-o de-acolo. Fără să mai privim înapoi.

În timp ce ieşeam din grotă şi coboram pe stânci, nu-mi puteam scoate din gând chipul lui Harrison. Îmi tot veneau în minte licărul malefic din ochii lui, părul încâlcit şi dinţii lui galbeni pe care zâmbetul acela înfiorător îi dezvăluise. M-au trecut fiorii când mi-am adus aminte şi de felul aproape inuman în care ne apucase pe mine şi pe Terri şi ne târâse în grotă.

Dar nu-mi puteam lua gândul nici de la Sam, Louisa şi Nat. N-aveau cum să fie fantome. Doar erau prietenii noştri. Încercaseră să ne prevină pe mine şi pe Terri că fantoma se strecura prin spatele nostru.

Ne spuseseră că au fost terorizaţi de Harrison toată viaţa. Şi mi-aduceam aminte chipul trist al lui Nat, când ne spusese cât de tare se temea de fantome.

„Harrison Sadler este un mincinos”, mi-am zis eu înverşunat.

O fantomă mincinoasă de trei sute cincizeci de ani.

Când am ajuns pe plajă, ne-am oprit să ne tragem sufletul.

— E-e atât de înspăimântător! zise Terri cu răsuflarea întretăiată.

— Nu pot să cred că ne-a dat drumul, i-am zis eu aplecându-mă şi sprijinindu-mi mâinile pe genunchi,

101

aşteptând să mi se mai potolească durerea ascuţită dintr-o parte.

Ne-am uitat după cei trei prieteni ai noştri. Dar nu erau de găsit pe nicăieri.

— Mergem la cimitir? am întrebat eu.

— Ştiu ce vrea să vedem, zise Teni aruncând o privire înspre grota întunecată. Ştiu de ce vrea să mergem în colţul

dinspre răsărit. Acolo am găsit pietrele funerare ale lui Nat, Sam şi Louisa.

— Da, şi?

— Harrison încearcă să ne sperie. Crede că după ce vom vedea mormintele, ne vom convinge că Louisa, Nat şi Sam sunt fantome.

— Dar noi ştim deja adevărul despre mormintele alea vechi, am zis eu.

Am părăsit plaja şi am luat-o prin pădure. Aerul era din ce în ce mai răcoros. Lumina lunii ce se strecura printre crengile copacilor aştemea umbre ciudate pe cărare.

Am ajuns la poarta cimitirului şi ne-am oprit.

— Am putea totuşi să verificăm, şopti Terri.

Am urmat-o ocolind lespezile mai joase şi tufişurile împrăştiate, în timp ce ne îndreptam către partea dinspre răsărit.

O rază palidă de lună se aşternuse peste mormintele vechi ale puştilor Sadler.

— Vezi ceva ciudat? şopti Terri.

M-am uitat prin preajmă.

— Nţ!

Am înaintat către mormintele celor trei copii.

102

— Arată la fel ca ieri, am zis eu. Cât se poate de îngrijite… oau!

Ceva îmi atrase atenţia.

— Ce-ai păţit? mă întrebă Terri.

Încercam să văd mai bine prin lumina difuză.

— Cred că e ceva…

— Ce? Vezi ceva? se impacientă Terri.

— Nişte pământ afinat, am zis eu. În colţ. Pe partea cealaltă a copacului căzut. Arată ca un mormânt proaspăt săpat.

— Ei, na! zise Terri. Am verificat toate lespezile astea. N-a mai fost nimeni îngropat pe-aici în ultimii cincizeci de ani.

Am făcut câţiva paşi spre copacul căzut.

— Jerry, ai avut dreptate! Chiar *este* un mormânt, şopti Terri. Unul recent

Am trecut peste trunchiul copacului prăbuşit, încercând să nu ne îndepărtăm prea tare unul de altul. O rază de lună licări pe ţărâna afinată.

— Sunt două morminte! am zis eu cu răsuflarea întretăiată. Două morminte recente cu nişte lespezi micuţe.

M-am aplecat ca să văd ce scrie.

— Ce scrie, Jerry?

Mi se uscase gura. Nu reuşeam să-i răspund.

— Jerry, vezi ce scrie?

— Da, i-am zis eu cu răsuflarea tăiată. Sunt ale noastre, Terri. Pe lespezi scrie, Jerry şi Terri Sadlei”.

23

— Ce-ce-nseamnă asta? m-am bâlbâit eu.

— Cine a săpat mormintele astea? întrebă Terri. Cine a pus pietrele astea funerare?

— Să plecăm de-aici, am grăbit-o eu, apucând-o de mână. Hai să le spunem lui Brad şi Agathei.

Terri ezită.

— *Trebuie,* am insistat eu. Trebuie să le spunem totul. Ar fi trebuit să le spunem mai demult.

— Bine, încuviinţă Terri.

M-am întors ca să plec – şi am îngheţat când am zărit cele trei siluete care ne priveau din umbră.

Sam sări rapid peste trunchiul copacului căzut.

— Unde vă duceţi? întrebă el. Ce căutaţi aici? Louisa şi Nat se aflau în spatele lui.

— Noi – noi mergeam spre casă, le-am zis eu. E târziu, şi...

— Aţi scăpat de fantomă? ne întrebă Nat.

Mă privea plin de speranţă.

104

L-am mângâiat pe creştet. Părea real. Avea pielea caldă. Nu avea nimic de mort în el. Era un băieţel adevărat.

„Harrison Sadler e un mare mincinos”, mi-am zis eu.

— Aţi scăpat de fantomă? ne întrebă Nat nerăbdător.

— Nu. N-am putut, i-am zis eu.
Nat oftă dezamăgit.
— Păi, şi atunci, cum de aţi scăpat? ne chestionă Nat suspicios.
— Am fugit, îi spuse Terri.
Era pe jumătate adevărat.
— Dar *voi* pe unde aţi fost? i-am întrebat eu.
— Mda. Nu prea i-aţi distras atenţia, zise Terri ironic.
— Noi... noi am încercat să vă avertizăm, zise Louisa, răsucindu-şi agitată o şuviţă de păr roşcat. Apoi ne-am speriat. Am fugit în pădure şi ne-am ascuns.
— Când am văzut că nu se aude nici zgomotul pietrelor căzând, ne-am speriat şi mai tare, zise Sam. Am crezut că v-a prins fantoma. Am crezut că n-o să vă mai vedem niciodată.
Nat ţipă îngrozit şi o prinse pe Louisa de mână.
— Trebuie să scăpăm de fantomă, scânci micuţul. Trebuie.
Sam şi Louisa încercau să-şi calmeze frăţiorul. M-am uitat la cele două morminte proaspăt săpate. O pală rece de vânt înfioră copacii.
Am dat să-l întreb pe Sam despre cele două morminte, dar el mi-o luă înainte.

105

— Haideţi să mai încercăm, zise el fixându-ne cu o privire rugătoare.
Louisa îşi aşeză din nou mâinile pe umerii micuţi ai lui Nat.
— Da, zise ea cu blândeţe. Haideţi să ne întoarcem şi să mai încercăm o dată.
— Nici vorbă! m-am răstit eu. Eu şi Terri de-abia am scăpat de-acolo. N-am de gând să mă mai întorc şi...
— Dar e momentul perfect! insistă Louisa. Nu se mai aşteaptă să vă întoarceţi din nou acolo în seara asta. O să-l prindem nepregătit. O să-l luăm prin surprindere.
— Vă rog! ne imploră Nat subţirel.
Am dat să vorbesc, dar nu reuşeam. Nu puteam să cred că ne mai cer să facem chestia asta încă o dată.
Eu şi Terri ne-am riscat viaţa căţărându-ne până acolo. Puteam să fim omorâţi de fantoma aia mincinoasă. Acum am

fi putut fi ca scheletul ăla de câine.

Şi uite că ei ne cereau acum să ne mai căţăram o dată până acolo!

Era o idee stupidă. În niciun caz n-o să fiu de acord. În niciun caz!

— Bine, am auzit-o pe soră-mea zicând. O s-o facem.

Louisa şi fraţii ei izbucniră în urale.

Iar mi-o făcuse Terri.

24

Terri o luă înainte spre plajă. Mă străduiam să ţin pasul cu ea. Cei trei puşti veneau după noi pe cărare, dicutând aprins între ei.

Brusc, noaptea părea şi mai întunecată, de parcă cineva ar fi stins lumina. Am căutat din priviri luna plină. Dar dispăruse în spatele unor nori grei.

M-a picurat pe umăr. Apoi în creştet. Vântul se înteţea pe măsură ce ne apropiam de ocean.

— Ai înnebunit de tot? i-am şoptiţi sorâ-mii pe când ne îndreptam spre grotă prin nisipul zgrunţuros. Cum ai putut să consimţi la una ca asta?

— Trebuie să dezlegăm misterul, zise Terri aruncând o privire spre grotă.

Era cufundată în întuneric. Nici urmă de lumină tremurătoare. Nici urmă de fantomă.

— Aici nu e vorba de una dintre cărţile tale stupide de mistere, i-am zis eu mânios. Asta-i viaţa adevărată. Am putea fi în mare pericol.

— Deja suntem, zise Terri misterioasă.

107

A mai zis şi altceva, dar n-am reuşit să aud din cauza vântului.

Începea să picure şi mai tare. Stropi mari şi grei de ploaie.

— Opreşte-te, Terri! i-am poruncit eu. Hai să ne întoarcem! Hai să le spunem copiilor că ne-am răzgândit.

Clătină din cap.

— Hai măcar să mergem acasă şi să le spunem lui Brad şi Agathei, am insistat eu. Putem să ne ocupăm de fantomă mâine. În timpul zilei, poate…

Tem îşi vedea de drum. Mări pasul.

— Trebuie să dezlegăm misterul, Jerry, zise ea din nou. Mormintele alea două… chiar m-au speriat. Trebuie să aflu adevărul.

— Dar, Terri… adevărul e că s-ar putea să fim ucişi! i-am strigat eu.

Dar nu părea să mă audă. Mi-am şters picăturile de ploaie de pe sprâncene. Rafalele de vânt învolburau ploaia în jurul nostru. Ploaia lovea stâncile ca o bătaie aspră de tobe.

Ne-am oprit la baza stâncilor. Grota se întindea deasupra noastră, cufundată încă în întuneric.

— O să vă aşteptăm aici jos, zise Sam.

Nu-şi putea lua ochii de la grotă. Îmi dădeam seama că e îngrozit

— De data asta o să reuşim să-i distragem atenţia fantomei, dacă apare.

— Ar fi mai bine să nu apară, am mormăit eu, plecându-mi capul ca să mă apăr de ploaie.

108

Un fulger lumină cerul.

Tremuram.

— Haideţi sus cu noi, le zise Terri. Nu ne puteţi ajuta de-aici, de jos.

Se dădură înapoi. Aveau feţele îngozite.

— Haideţi până la intrarea în grotă, îi îndemnă Terri. Puteţi să o luaţi la fugă oricând dacă apare fantoma

Louisa clătină din cap.

— Ne e mult prea frică, mărturisi ea.

— Dar avem nevoie de ajutorul vostru, insistă Terri. Nu vrem ca fantoma să-şi dea seama că ne aflăm deasupra grotei. Haideţi măcar până pe lespedea din faţa grotei. Apoi…

— Nu! O să ne rănească! O să ne mănânce! scânci Nat.

— Eu şi Jerry nu ne vom urca decât dacă veniţi să ne

ajutaţi, zise Terri hotărâtă.

Louisa şi Sam se uitară îngrijoraţi unul la altul. Nat se agăţă tremurând de Louisa. Ploaia se înteţea, în cele din urmă, Sam dădu din cap.

— Bine. O să vă aşteptăm la intrarea în peşteră.

— Nu vrem să părem atât de îngroziţi, zise Louisa. Doar că ne-am temut de el toată viaţa. El... el...

Vocea ei se pierdu în depărtare.

Am început să ne căţărâm. Era mult mai greu de data asta. Era atât de întuneric fără lumina lunii. Picăturile de ploaie îmi tot intrau în ochi. Iar stâncile erau ude şi alunecoase.

109

M-am împiedicat de două ori, am alunecat şi mi-am zgâriat genunchii şi coatele. Pietricelele îmi alunecau sub tenişi şi se rostogoleau pe plajă.

Un alt fulger lumină cerul, făcând să strălucească grota de deasupra noastră.

Ne-am oprit pe marginea stâncilor, la intrarea în peşteră. Tremuram din tot corpul. Din cauza ploii. A frigului. De frică.

— Haideţi să intrăm puţin să ne încălzim, propuse Terri.

Cei trei puşti Sadler se strânseră unii în alţii.

— Nu, nu se poate. Ne e prea fiică, zise Louisa.

— Doar un minut, insistă Terri. Doar cât să ne ştergem picăturile de ploaie din ochi. Uite! Toarnă cu găleata!

Aproape că îi forţa pe Louisa şi pe fraţii ei să intre în grotă. Nat începu să plângă. Se ţinea strâns de sora lui.

Zgomotul unui trăsnet ne făcu pe toţi să tresărim.

„Asta-i cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut vreodată”, m-am gândit eu tremurând.

N-o s-o iert niciodată pe Terri pentru asta. Niciodată.

Şi apoi o lumină gălbuie începu să pâlpâie în faţa noastră, în gura grotei.

Şi de sub lumina gălbuie apăru fantoma. Ţinea o torţă aprinsă în mână. Iar pe faţă i se aşternuse un zâmbet ciudat.

— Ia te uită, glăsui el suficient de tare încât să se facă auzit. Iată-ne pe toţi!

25

— Nuuu! ţipă Nat îngrozit şi îşi ascunse capul în tricoul ud al surorii sale.

Sam şi Louisa rămaseră împietriţi ca nişte statui. Chipurile lor străluceau împietrite de spaimă în lumina torţei.

Harrison Sadler bloca ieşirea din grotă. Ochii lui întunecaţi şi adânciţi în orbite ne studiau pe rând.

Ploaia cădea în spatele lui strălucind sinistru în lumina fulgerelor.

Mi se adresă mie şi lui Terri.

— Mi-aţi adus fantomele, zise el.

— *Tu* eşti fantoma! strigă Sam.

Nat plângea ţinând-o strâns pe Louisa de mijloc.

— Aţi îngrozit oamenii suficient, le zise bătrânul celor trei copii care tremurau. De mai bine de trei sute de ani. E timpul să părăsiţi locul ăsta. E timpul să vă odihniţi.

— E nebun! îmi strigă Louisa. Nu-l asculta!

— Nu-l lăsa să te păcălească, zise Sam emoţionat. Uită-te la el! Uită-te la ochii lui! Uite unde locuieşte -

111

singur într-o grotă! El e fantoma de trei sute de ani. Şi vă minte!

— Nu ne face rău! se jeli Nat, agăţându-se de Louisa. Te rog, nu ne face rău!

Ploaia se rări brusc. Apa se scurgea de pe stânci şi picura de pe tavanul grotei. Tunetul se mai auzea în depărtare. Furtuna se îndepărta pe mare.

M-am întors şi am surprins o expresie ciudată pe chipul surorii mele. Spre marea mea nedumerire, Terri zâmbea.

Îşi dădu seama că mă holbez la ea.

— Soluţia, şopti ea.

Şi dintr-odată mi-am dat seama de ce fusese de acord să se întoarcă în grota asta înfricoşătoare şi să dea ochii cu bătrânul ăsta îngrozitor.

Tem voia să dezlege misterul. *Trebuia* să-l dezlege.

Cine era fantoma?

Harrison Sadler? Sau el spunea adevărul? Oare cei trei prieteni ai noştri erau fantome?

„Soră-mea e de-a dreptul nebună, mi-am zis eu scuturând din cap. Ne-am riscat vieţile doar ca să dezlege ea misterul.”

— Lasă-ne să plecăm, îi zise Sam bătrânului întrerupând-mi şirul gândurilor. Dă-ne drumul şi n-o să spunem nimănui că am văzut fantoma.

Flacăra torţei se micşoră atunci când o rafală de vânt pătrunse în grotă. Ochii lui Harrison păreau şi mai întunecaţi.

— Am aşteptat prea mult ca să vă prind, zise el încetişor.

112

Louisa se întinse brusc spre Terri.

— Ajută-ne! se rugă ea. Voi ne credeţi, nu?

— Voi ştiţi că nu suntem fantome, îmi zise Sam. Ajutaţi-ne să scăpăm de el. E malefic, Jerry. Toată viaţa ne-am confruntat cu răutatea lui.

M-am întors spre cei trei copii.

Cine spunea adevărul? Care era viu? Şi care murise acum trei sute de ani?

Chipul lui Harrison arăta ameninţător în lumina pâlpâietoare a torţei. Îşi dădu pe spate părul încâlcit cu cealaltă mână. Apoi, ne băgă pe toţi în sperieţi când îşi ţuguie buzele şi fluieră ascuţit.

Inima mi se opri. Mi se tăie răsuflarea. Ce făcea? De ce ţiuia în halul ăla?

Încetă. Apoi fluieră din nou.

Am auzit zgomotul unor paşi, care se grăbeau pe pardoseala peşterii.

Apoi, o siluetă se năpusti spre noi din întuneric.

26

„Un monstru!” mi-am zis.

Fantoma unui monstru.

Mirâia ameninţător pe măsură ce se apropia Un cap plecat, cu păr scurt apăru, iar doi ochi roşii scânteiară pe măsură ce

creatura se apropia de lumina torţei.

— O! am răsuflat eu uşurat când am văzut că e un câine. Un ciobănesc german mare şi slab.

Câinele se opri la câţiva paşi în faţa noastră. Când îl văzu pe Harrison îşi arătă colţii. Mârâitul lui se transformă într-un rânjet feroce.

„Câinii recunosc fantomele”, mi-am amintit eu.

„Câinii recunosc fantomele.”

Ochii roşii ai câinelui se întoarseră către Louisa şi cei doi fraţi ai ei.

Se lăsă pe picioarele din spate şi începu să urle şi să latre.

— Iată fantomele! strigă triumfător Harrison Sadler către mine şi Terri arătându-ni-i.

Câinele se repezi mârâind spre Sam.

Acesta ţipă îngrozit şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

114

Cei trei copii se afundară în grotă.

Câinele lătra sălbatic, arătându-şi colţii.

— Voi… voi chiar sunteţi fantome? i-am întrebat eu.

Louisa oftă îndurerată.

— Nici măcar n-am avut ocazia să trăim, se tângui ea. Prima iarnă… a fost îngrozitor!

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Am văzut că şi Nat plângea.

Câinele continua să urle şi să mârâie. Copiii se afundară şi mai mult în grota întunecată.

— Am navigat până aici cu părinţii noştri ca să începem o viaţă nouă, ne explică Sam cu o voce tremurătoare. Dar toţi am murit de frig. Nu era drept! Pur şi simplu, nu era drept!

Ploaia începu să cadă din nou. Vântul sufla picăturile de apă spre intrarea grotei. Flacăra torţei se micşoră şi era cât pe ce să se stingă.

— Nici măcar n-am avut o viaţă! se jeli Louisa.

Se auzi bubuitul tunetului. Grota părea că se cutremură. Câinele mârâia şi urla.

Şi, cum mă uitam eu la cei trei copii, ei începură să se transforme.

Întâi le-a căzut părul. Se desprindea în smocuri şi cădea pe podeaua grotei.

Apoi pielea li se ridă şi se desprinse – în faţa noastră rămaseră trei schelete care rânjeau la mine şi la Terri din orbitele lor goale.

— Haideţi, staţi cu noi, verilor! şopti craniul Louisei.

Degetele ei osoase se întindeau către noi.

115

— Haideţi cu noooi! murmură Sam.

Maxilarul său descărnat clămpănea.

— V-am săpat nişte morminte atât de Inimoase! Aproape de ale noastre.

— Jucaţi-vă cu mine, ne implora craniul lui Nat. Staţi şi jucaţi-vă cu mine. Nu vreau să plecaţi. *Niciodată!*

Cele trei fantome se îndreptară spre noi, cu oasele întinse, încercând să ne prindă pe Terri şi pe mine.

Am simţit că mă sufoc şi m-am dat împleticindu-mă înapoi.

L-am zărit pe Harrison făcând acelaşi lucru.

Apoi torţa s-a stins.

27

Torţa pâlpâi, apoi se stinse, întunericul greu îmi tăie răsuflarea.

Simţeam corpuri mişcându-se în jurul meu şi împrăştiindu-se pe podeaua udă a grotei.

Auzeam rugăminţile celor trei fantome.

Aproape. Aproape.

Şi apoi o mână rece mă prinse.

Am ţipat înainte să-i aud vocea care îmi şoptea.

— Jerry, fugi!

Terri!

Înainte să apuc să-mi trag răsuflarea, sora mea mă târa deja prin întuneric.

În ploaie. Pe fundul alunecos al grotei.

— Fugi! Fugi! ţipă Terri, cu o privire sălbatică, şi mâna ei

rece încă strângând-o pe a mea.

— Fugi! Fugi!

Cuvântul deveni un vaiet disperat.

— Fugi! Fugi!

Dar în timp ce ne chinuiam să ne aplecăm spre stânci, uruitul tunetului înecă ţipetele lui Terri.

117

Pământul se cutremură.

Nu îmi mai simţeam picioarele.

Am strigat când mi-am dat seama că huruitul acela nu era tunetul.

Pe jumătate orbiţi de ploaie, Terri şi cu mine ne răsucirăm la timp ca să vedem stâncile prăbuşindu-se din vârM grotei.

Probabil că le slăbiseră ploaia şi vântul. Şi acum bolvanii uriaşi se prăvăleau, trosnind, izbindu-se unul de altul, săltând şi rostogolindu-se.

Stâncă după stâncă, bufiiind pe fundul grotei.

Până ce gura întunecoasă a grotei fu complet acoperită.

Apărându-mi ochii de ploaie cu amândouă mâinile, m-am uitat în sus spre grotă şi am aşteptat.

Pândind să văd dacă va ieşi cineva.

Dar nu ieşi nimeni.

Niciun copil fantomatic.

Niciun bătrân.

Harrison Sadler îşi dăduse viaţa ca să captureze stafiile.

Grota străluci albă în lumina unui fulger.

Acum era rândul meu s-o trag pe Terri afară.

— Să mergem! am rugat-o.

Dar ea nu se mişcă. Stătea şi se uita prin ploaie la grota astupată.

— Terri, te rog. Să mergem. S-a terminat, am zis, trăgând-o după mine.

— Misterul e dezlegat. Groaza – s-a sfârşit.

Câteva minute mai târziu, Agatha dădu de perete uşa de la intrare şi ieşi să ne întâmpine.

— Unde aţi fost? Brad şi cu mine ne-am speriat de moarte!

Ne-a condus înăuntru, făcând mare caz, scuturând din cap şi vorbind pe nerăsuflate, bucuroasă că ne întorseserăm teferi şi nevătămaţi.

Apoi ne-am uscat şi ne-am pus haine cinate. Ploaia se oprise când ne-am alăturat lui Brad şi Agathei în bucătărie, la o cană de cidru cald. Afară, vântul încă mai sufla printre copaci, scuturând apa de pe frunze.

— Acum povestiţi-ne ce-aţi păţit, zise Brad. Agatha şi cu mine ne-am supărat foarte tare că v-a prins furtuna pe-afară.

— E o poveste mai lungă, le-am zis eu încălzindu-mi mâinile pe cana de cidru cald. Nu ştiu de unde să încep.

— Începe cu începutul, zise Brad liniştit. Aşa e cel mai bine, de obicei.

119

Terri şi cu mine ne-am străduit să le povestim cât mai detaliat despre fantomele celor trei copii, despre bătrân şi despre grota înfricoşătoare. Pe măsură ce le povesteam, îmi dădeam seama că se schimbau la faţă.

Îmi dădeam seama câte griji îşi făcuseră pentru noi. Şi cât de supăraţi erau că le nesocotiserăm sfaturile şi ne aventuraserăm în grotă.

Când am terminat de povestit, se aşternu tăcerea. Brad se uita pe fereastră la apa care se scurgea. Agatha tuşi, dar nu zise nimic.

— Ne pare foarte rău, zise Terri rupând tăcerea. Sper că nu v-aţi supărat pe noi.

— Important e că sunteţi amândoi teferi, zise Agatha.

Se ridică, se îndreptă către Terri şi o îmbrăţişa călduros.

Agatha se îndrepta către mine cu braţele întinse, când un zgomot de afară o făcu să se oprească.

Un lătrat. Un câine care lătra zgomotos.

Terri sări la uşa din spate şi o deschise.

— Jerry, uite! zise ea. E câinele lui Harrison Sadler. A scăpat din grotă. Probabil că ne-a luat urma până aici.

M-am dus spre prag. Câinele era ud leoarcă. Blana sa cenuşie i se lipise de spate.

Eu şi Terri ne-am întins să-l mângâiem.

Dar spre uimirea noastră, câinele se dădu înapoi şi urlă.

120

— Gata, băiete, i-am zis eu. Cred că eşti foarte speriat, nu-i aşa?

Câinele îşi arătă colţii şi începu să latre.

Terri se aplecă şi încercă să-l liniştească. Dar se feri de ea lătrând ameninţător.

— Oau! am zis eu. Sunt prietenul tău, nu-ţi aminteşti? Nu sunt fantomă!

Terri se întoarse uimită spre mine.

— Ai dreptate. Nu suntem fantome. Oare de ce se poartă aşa?

Am ridicat din umeri.

— Cuminte, băiete. Cuminte.

Dar câinele nici nu mă băgă în seamă. Continua să latre şi să urle.

M-am întors spre Agatha şi Brad care se cuibăriseră lângă peretele bucătăriei cu faţa împietrită de groază.

— Sunt doar Brad şi Agatha, i-am zis câinelui. Sunt de treabă. Nu-ţi fac nimic rău.

Apoi am simţit un nod în gât. Mi-am dat seama de ce lătra câinele aşa înverşunat.

Agatha păşi în cadrul uşii clătinând din deget în direcţia animalului.

— Câine rău! strigă ea. Câine rău. Acum ne-ai dat de gol *şi* pe noi!

Terri rămase cu răsuflarea întretăiată. Îşi dădea seama ce voia să spună Agatha.

Agatha trânti cu putere uşa bucătăriei şi se întoarse către Brad.

121

— Ce păcat că a trebuit să apară câinele ăsta, zise ea clătinând din cap agitată.

— Acum ce ne facem cu copiii ăştia, Brad? Ce ne facem cu ei?

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, Prietena* şi *Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Străzile groazei.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau fiori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititomle, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.

R.L. STINE
Seria GOOSEBUMPS®
Cărţile care îţi dau fiori

Bun venit în Casa Morţilor!
Nu coborâţi în pivniţă!
Sânge de monstru
Zâmbeşte şi mori!
Blestemul mumiei
Să devenim invizibili!
Noaptea păpuşii
Bun venit în tabăra de coşmar!
Fantoma din vecini
Fetiţa care a strigat: „Monstrul!”

RIF

ROMANIA INEDIT